

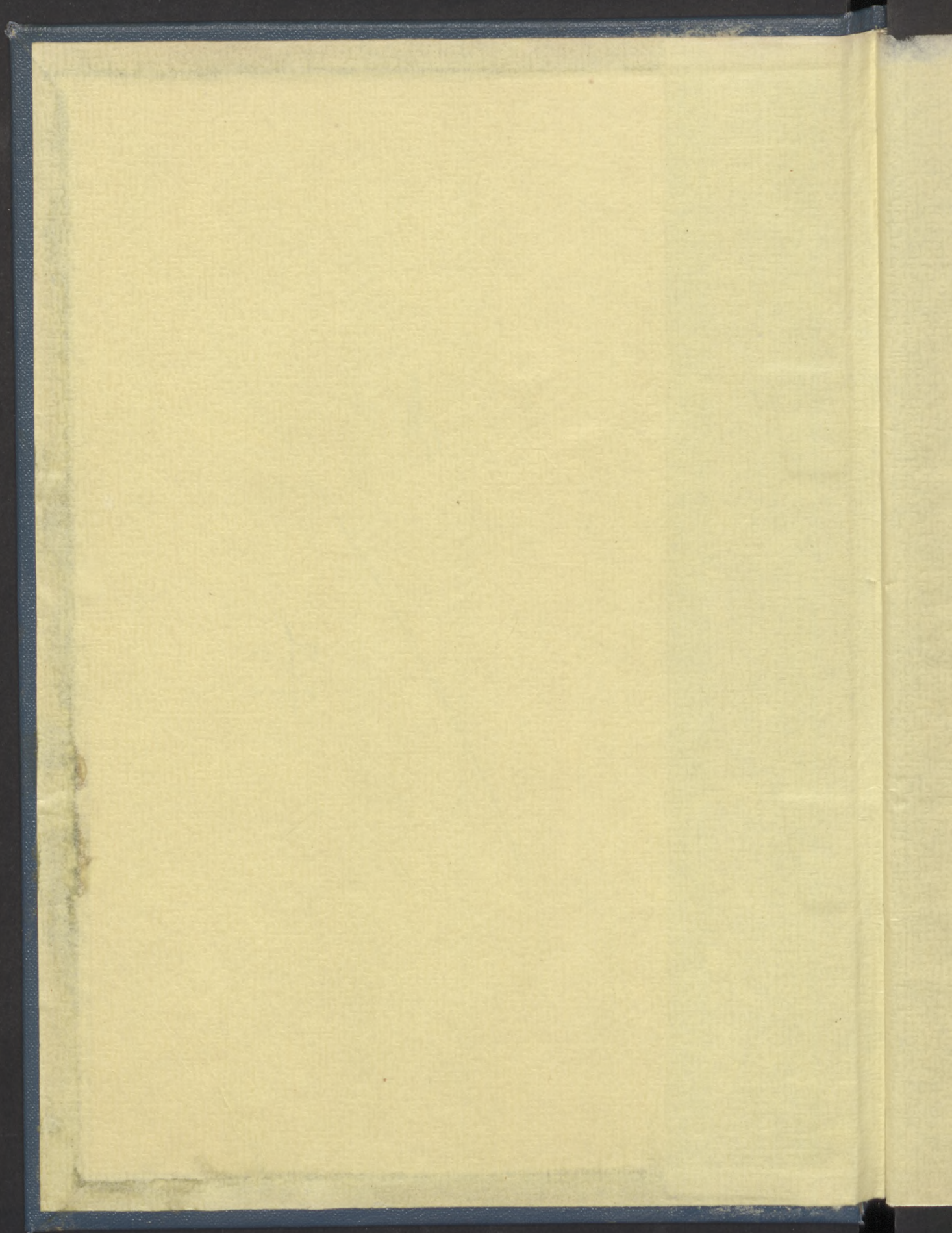
611.128

MÉHELY

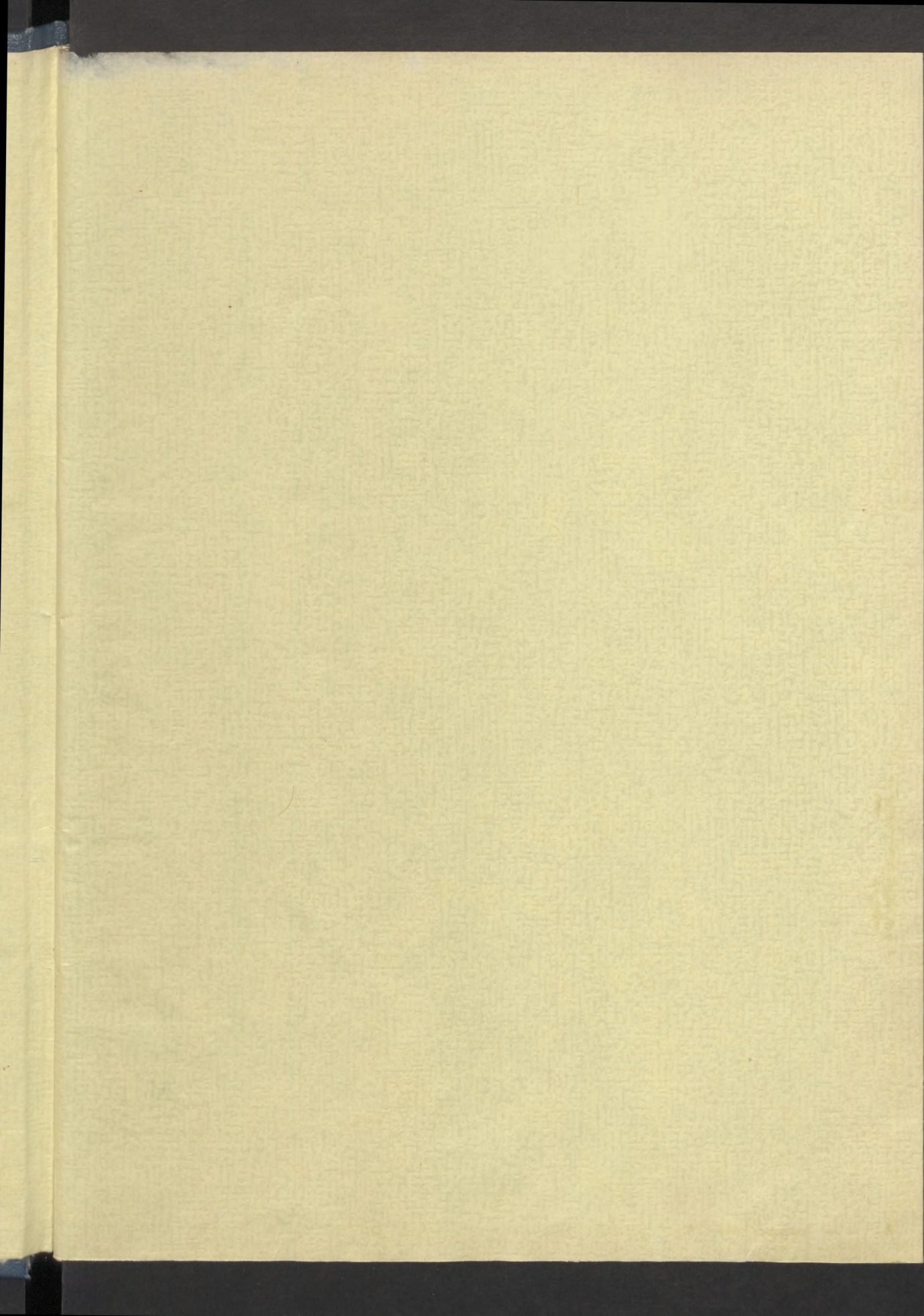
AZ ÉN
ANTISZEMI-
TIZMUSOM

~~11/24~~
2024

61

NEOS

2

611.128

AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

IRTA:

Dr. MÉHELY LAJOS
A PÁZMÁNY PÉTER-TUDOMÁNYEGYETEM
NY. R. TANÁRA

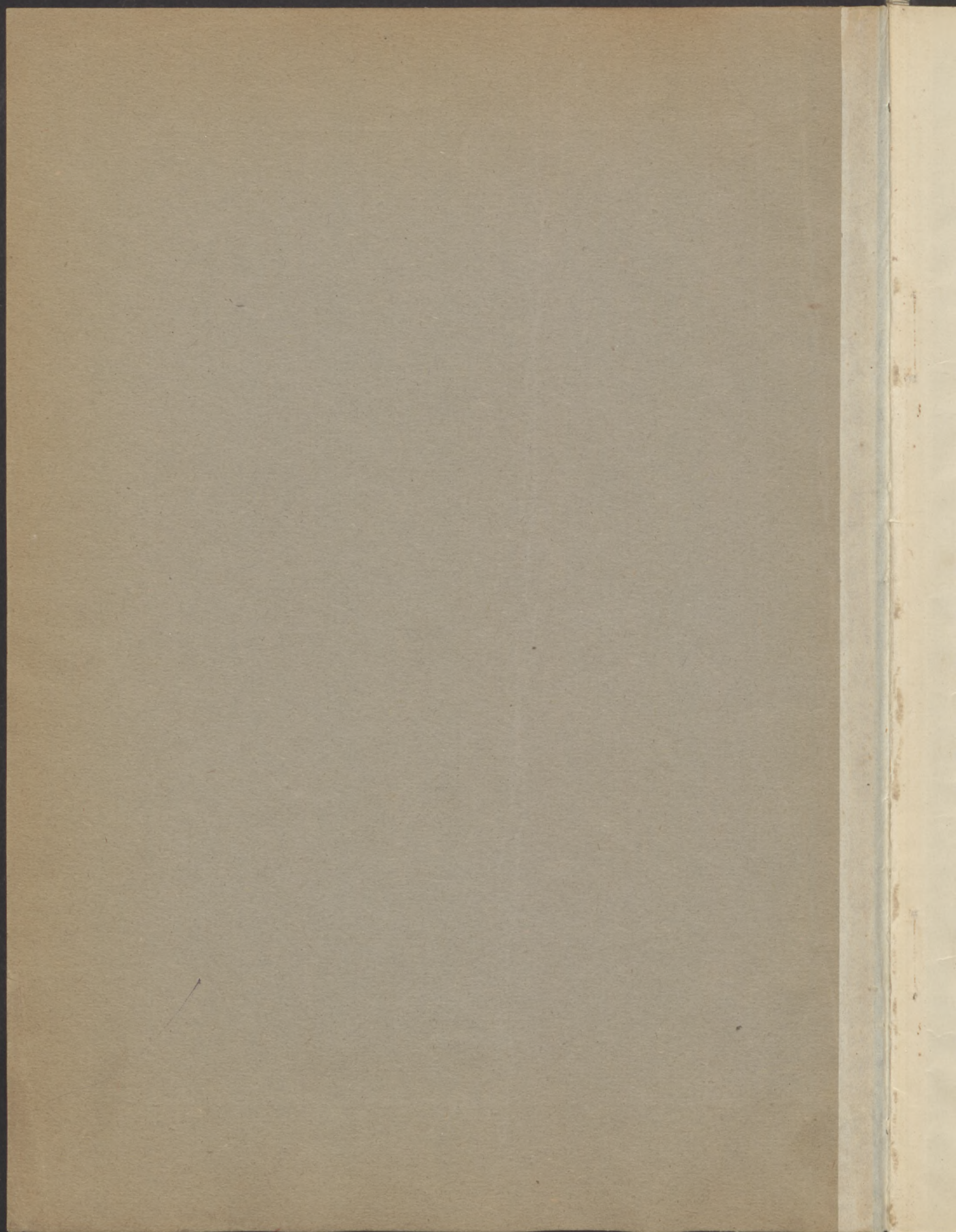

BUDAPEST, 1930.

Held irodalmi és nyomdavállalat, II., Margit-körut 7.

2024

AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

IRTA :

Dr. MÉHELY LAJOS
A PÁZMÁNY PÉTER-TUDOMÁNYEGYETEM
NY. R. TANÁRA

BUDAPEST, 1930.

Held irodalmi és nyomdavállalat, II., Margit-körut 7.

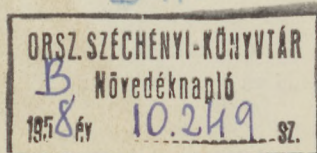

~~2021~~

611.128

~~Z.A.~~

L 1986

RA965

Amikor a mi magyar hazánkat a hatalomra éhes és pénzsóvár zsidók által támasztott októberi és márciusi lázadás ravatalra terítette, nekünk, hazafias érzésű magyaroknak, egészen különleges feladataink támadtak.

A háború véget ért, azonban mégis tovább kellett folytatni a hatalom új birtokosai ellen, akik nemcsak anyagi, hanem erkölcsi életünk feldúlására s egész kultúrklimánk megsemmisítésére törekedtek.

Ebben a helyzetben mindenekelőtt a magyarság fajszeretetét és faji büszkeségét kellett felébreszteniünk s a halálos aléltság karjaiból kiragadnunk. Nem volt veszteni való időnk, mert nem lehetett kétséges, hogy minden balsorsunknak oka faji érzésünknek meggyöngyülésében rejlett s gyógyulás csakis a faji lelkiismeret felszítása révén volt remélhető.

Én magam, aki ekkor már sok évtized kemény munkájára pillanthattam vissza, de mindeztideig mindenféle politikai tevékenységtől távol tudtam maradni, hirtelen egy fajvédő irányzat s egy politikai párt (Magyar Fajvédő Párt) kellősközepébe kerültem, melynek azután tudományos vezére lettem.

De mennél behatóbban iparkodtam új feladatomat teljesíteni, annál nyomasztóbban tapasztaltam, mily kellemetlenül keresztezi utamat az örök és kikerülhetetlen zsidókérdés, amellyel szemben akarva-nemakarva állást kellett foglalom.

Ezt azután meg is tettem, nyíltan és becsületesen, hűvös tárgyilagossággal és sohasem tévesztve szem elől azokat az erkölcsi kötelemeket, amelyekkel más meggyőződésű embertársaink irányában tartozunk. E téren azonban súlyos bonyodalmak támadtak, mert az én tárgyilagossága és mindig tudományos

alapra támaszkodó fejtegetéseimet a legtöbb zsidó és sok nemzsidó — tudva vagy tudatlanul — félreismerte és zavarónak találta, annyira, hogy engem utálatos zsidógyűlölőnek és antiszemita izgatónak bélyegeztek s a bel- és külföldi zsidó ujságok a gyalázkodás özönével árasztottak el. Nyugodt lelkiismeretem mellett mindezt szó nélkül tűrtem, annyival inkább, mert teljesen céltalannak tartottam egy meggyőzhetetlen ellenféllel tárgyilagos eszmecserébe bocsátkozni.

Egy évtized telt el ilyen atmoszférában s a helyzet mai napig sem változott meg. Engem, mint legutóbb a Pester Lloyd febr. 18-iki száma is teszi, javíthatatlan antiszemitának mondanak, amivel utóvégre ki kellene békülnöm, ha nem volnának a játékbán magasabb értékek, amelyek arra ösztönöznek, hogy egyszer mégis megkísérleljem, eddigi cselekvéseim okait feltárni.

Igaz, hogy ma, tizesztendei győtrődés után, más szellők lengedeznek és sok minden, ami egy évtizeddel ezelőtt szilárdan megalapozottnak látszott, túlélte magát. A politikai párt is, amelyhez tartoztam, más köntösbe öltözött. Azonban valami mégis átszármazott a mai időkre és pedig az az immár ki nem írható lelkesedés s a faji élet amaz igazságainak megszívlelése, amelyeket egy évtized óta állandóan hirdetek.

Ezek az igazságok nem az én tulajdonom, mert örök természeti törvények tükröződései és — miként minden emberi tudás — csak utánadagolásai egy örök, a szerves matéria velejéből fakadó természetes folyamatnak. Az egész emberiség, minden fajtájával, tespédéseivel és képzeleteivel együtt, ezeknek a törvényeknek van alárendelve, amelyeket azért kell megértetnünk, mert az egész élővilágot kormányozzák.

Ilyen meggyőződés által vezéreltetve, meg fogom kísérteni a velem szemben támasztott kifogásokat megvilágítani s rövid és velős foglalatát adni mindamaz érzéseknek és gondolatoknak, melyek engem, a kipelengérezett antiszemitát cselekvéseimben irányítottak.

Válaszom gondolatmenete a Pester Lloyd kifogásainak sorrendjét fogja követni.

I. A vérmutató a vádlottak padján.

Az én bírálóm ezt a febr. 25-iki cikk élére irt jeligét teljesen magyarázza, mert én sohasem állítottam, hogy a vérmutató, melynek korábbi években magam is lelkes hive voltam, minden jelentőségét elvesztette, sőt ellenkezőleg, még ma is meg vagyok győződve, hogy kellő óvatossággal használva, egy nép faji megítélésének jó bélyege, azonban a régebbi értelmezést, t. i. a vérmutató egyeduralmi szerepét, meghaladottnak kell tekintenünk, mert kiderült, hogy a vérmutató a fajkép-

nek csak egyik ismertetőjegye. Ugyanilyen véleményen van *Scheidt* prof., a hamburgi anthropologus is, aki az én már 1926-ban kifejezett nézetemnek¹ megfelelően mondja: „A vércsoportokat csak akkor fogjuk majd kielégítően értelmezhetni, ha a fajismerettani célnak megfelelően keresztülvitt vizsgálatokkal fogunk rendelkezni.“²

Az L. és H. *Hirszfeld* által bevezetett „biochemiai fajindexnek“ *Verzár* és *Weszeckzy* tulajdonított igen nagy jelentőséget, akik 1921-ben megjelent közismert dolgozatukban ekként nyilatkoznak: „A mi vizsgálataink világos bizonyítékát adják annak, hogy a két isohamagglutininnek úgy abszolút, mint relativ gyakorisága *jellemző fajtabélyeg*, amely lehetővé teszi, hogy valamely népvegyülék egyes fajtáit, még törzsrokonaiktól való elválásuk után sok száz év múlva is, pontosan meg lehessen különböztetni.“³

Az említett szerzők 1500 debreceni „magyart“, továbbá a Budapest környéki falvakban 476 németet és 385 cigányt vizsgáltak meg s e három fajcsoportra nézve 1·6, 2·9 és 0·6 vérmutatót állapítottak meg. Minthogy a két utóbbi teljesen megfelelt az eddigi irodalmi adatoknak, valószínűnek látszott, hogy a magyarokra vonatkoztatott vérmutató (1·6) szintén helyes lesz s ez az adat azóta valóban meg is gyökeresedett az irodalomban, csupán *Scheidt* prof. kísérté a következő megjegyzéssel: „Valószínűleg nem jellemző“ (t. i. fajilag nem jellemző).⁴

Egy évtizeddel ezelőtt, különösen népszerű dolgozataimban, magam is gyakran hivatkoztam erre az adatra, azonban csakhamar beláttam, hogy a vérmutatónak túlságos fontosságot tulajdonítottunk, mert *Verzár* prof. Debrecenben nem 1500 vérbeli magyart, hanem csak 1500 magyarul beszélő egyént vizsgált meg, anélkül, hogy anthropologiai felvételeket is foganatosított volna, minek következtében a megállapított átlagérték *fajbiológiai tekintetben teljesen értéktelen*.

Igaz, hogy a Pester Lloyd szerint föltehető, miként „aki Debrecenben és környékén magyarul beszél, az kétségkívül a magyar népcsoporthoz is számítandó, mert Debrecen a legtösgyökeresebb magyar város, sőt országunkban a legtösgyökeresebb.“ Sajnos azonban, hogy e szép szavak csak látszatigazságot fejeznek ki. Én az utóbbi években három nagy fajbiológiai előadást tartottam Debrecenben, mely alkalommal sok emberrel ismerkedtem meg, akiket faji szempontból alaposan

¹ A Cél, 1927.

² Rassenunterschiede des Blutes, 1927, 75. l.

³ *Verzár* és *Weszeckzy*; Biochem. Zeitschr., 1921, 39. l.

⁴ Id. h., 49. l.

szemügyre vettem s a városi intelligencia körében számos alpesi fajtájú német eredetű, továbbá dinári fajtájú horvát és szlovén eredetű, kelet-balti fajtájú tót eredetű, meglehetősen sok északi fajtájú német és tót származású embert, nemkülönben örményeket s telivér és félvérzsídotkat, de *csak kevés vérbeli magyart* találtam, mert az utóbbiak többnyire a pusztán laknak és földműveléssel foglalkoznak. Éppen ebből a tapasztalatomból merítettem azt a meggyőződést, hogy a *Verzár* prof. megállapította fajmutatónak semmi jelentősége sincs. E tekintetben két vármegye vérbeli magyarságán magam is szereztem bizonyos adatokat, amelyek épp úgy ellenmondanak a *Verzár-féléknek*, mint *Jeneinek* 1172 szegedvidéki telivérmagyarokon megállapított vérmutatója (1'06), valamint *Csörsz*nek 680 bihari magyarokon nyert adata (1'3).

Igaz, hogy *Lattes* modénai professzor kétségbevonta *Jeney* adatainak helyességét, én azonban semmiképp sem tartom őket megcáfoltaknak. *Lattes* azon akadt fenn⁵, hogy *Jeney* nagyon sok AB (= I) vécsoportbeli egyént mutat ki, azonban kifogása nem jogosult, mert *Weszeckzy* az az oláhoknál 17'3 %, *Pantschenkoff* az oroszoknál 19'0 %, *Hara* a japánoknál 19'5 % és *Kanuila* a kisoroszoknál 20'3 % AB egyént mutat ki, úgy hogy *Jeneynek* az adata (18'68 %) mindenképpen hihető.

Egyébként az irodalomban a következő, *magyarokra* vonatkozó adatokkal találkozunk:

	vérmutató
Budapesten kb. 1000 (<i>Weszeckzy</i>)	2'31
Oláhországban 688 (<i>Manuila</i>)	1'65
Debrecenben 1500 (<i>Verzár</i>)	1'62
Délmagyarországon 111 (<i>Jeney</i>)	1'47
Bihar megyében 680 (<i>Csörsz</i>)	1'30
Délmagyarországon 243 (<i>Jeney</i>)	1'21
Délmagyarországon 1172 (<i>Jeney</i>)	1'06

Miként ebből látható, a magyarok vérmutatója 2'31 és 1'06 között ingadozik s ez, mint az alábbi adatokból kitűnik, a zsidóknál sincs másképp:

Berlinben (<i>Schiff</i> és <i>Ziegler</i>)	2'74
Homelben (<i>Pewner</i>)	1'97
Lengyelországban (<i>Halber</i> és <i>Mydlarszky</i>)	1'94
Moszkvában (<i>Arodiejewa</i>)	1'90
Irkutskban (<i>Melkich</i>)	1'81
Szmolenszkben (<i>Dychnov</i>)	1'70

⁵ *Lattes*, Die Individualität des Blutes, F. Schiff fordítása, 1925, 101. l.

Ukrainában (Rubaschkin)	1'63
Oláhországban (Manuila)	1'54
Fehér-Oroszországban (Bunak)	1'36
Monasztirban (Hirszfeld)	1'35

Ebből kitűnik, hogy a zsidók vérmutatója 2'72 és 1'35 között ingadozik⁶, minek következtében egészen helytelen, ha a Pester Lloyd egyes önkényesen kiragadott adatokat hasonlít össze és azt állítja, hogy „a magyarok vérmutatója 1'6 s ehhez 1'3-del a zsidóké áll legközelebb, holott minden más európai nép vérmutatója 2'10 és 3'0 között ingadozik.”

Nyilvánvaló, hogy e sorok írójának fogalma sincs az igazi tényállásról, mert arról nem is szólva, hogy európai népeket is ismerünk, amelyeknek vérmutatója 6'6 (lappok), 6'10 (portugálok), 5'48 (olaszok), 5'35 (angolok) németek) stb., az én cikkem magyarázójának kétségkívül nehezebb esnék megmondani, hogy a feltüntetett adatok közül melyiket tekintjük a magyarokra és melyiket a zsidókra nézve jellemzőnek s egymással összehasonlíthatónak? Nem kell tehát bővebben megokolni, hogy az én tételtem igazságán mit sem változtat a vérmutató, mert a magyar és a zsidó fajtát, a vérmutató esetleges hasonlósága ellenére is, áthidalhatatlan hézag választja el egymástól.

Erről nemcsak a két nép élettörténete és mélyreható anthropologiai különbözősége, hanem az ú. n. szerológiai távolság is tanúskodik, amelynek fogalmát legutóbb Wellisch Zsigmond államtanácsos vezette be a tudományba.⁷

E szerző fejtegetései L. és H. Hirszfeld ama föltevésén alapszanak, hogy eredetileg kétfajú őslakosság volt a földön, jelesen az A-fajta Európa északnyugati részén s a B-fajta délkeleti Ázsiában, amely két fajta azután kölcsönösen áthatotta egymást. Már most a rendelkezésünkre álló megfigyelésekből különböző fajtypusok állapíthatók meg, amelyeknek vércsoportrelációjából a szerológiai távolság számítható ki, mely azután „a szóbanforgó népek és fajták vérokonságának fokmérőjéül használható”.

E. Fischer professzornak az indogermán őshazából kisugárzó s eredetileg fajilag nem különböző három néphullámát, t. i. a germánokat, keltákat és szlávokat véve alapul, három fővonulat ismerhető fel, melyben az egyes fajták, szerológiai távolságuknak megfelelően, ekként rendeződnek el:

⁶ P. Steffan és S. Wellisch, Zeitschr. f. Rassenphysiol, 1928, 46—60. I.

⁷ Blutverwandschaft der Völker und Rassen; Zeitschr. f. Rassenphysiol., 1928., 21—34. I.

1. a *germán* vonulatban vannak az angelniek, a svédek, norvégek, hollandiak, északnémetek, délnémetek, osztrákok, szerbek, macedónok, cigányok és indusok;

2. a *kelta* vonulatban találjuk a belgákat, franciákat, északolaszokat, délolaszokat, északafrikaiakat, a szefardi zsidókat, madagaszkáriakat, egyiptomiakat, kongónégereket és szenegálnégereket;

3. a *szláv* vonulatba, a B-fajtától való szerológiai távolságuknak megfelelően, a következő népek csoportosíthatók: keleti németek, finnek, magyarok, lengyelek, litvánok, oroszok, koreaiak, khinaiak, ajno-japánok és mandzsuk.

Ez a *Wellischtől* átvett beosztás tanúsítja, hogy *a magyarok és a zsidók két különböző vonulathoz tartoznak, amiből idegenvérűségük is nyilvánvaló.*

Ugyanezt bizonyítják azok a számítások is, amelyeket anthropologiai intézetünk adjunktusa, *Gáspár I. dr. végzett*,⁸ s amelyekből kiderült, hogy a szerológiai távolság egyfelől a magyarok és az erdélyi szászok (1:57 : 0:55), másfelől a magyarok és a zsidók (1:57 : 2:32) között a legnagyobb, minek folytán teljesen következetes, ha én *a magyarok és a zsidók vérbeli idegenségét hirdetem s összekeveredésüket* — mindkét fajta érdekében — *kárhoztatom.*

Mint hogy ezek a megállapítások teljesen újkeletűek, ezeket régebbi irataimban természetesen még nem használhattam, úgy hogy fajvédelmi dolgozataim és előadásaimban a vér tekintetében egyedül a vérmutatóra lettem volna utalva, ha t. i. bármikor is hozzáfolyamodtam volna. Azonban a Pester Lloyd márc. 5-iki heves támadására ünnepélyesen kijelentem, hogy a magyarok és a zsidók idegenvérűségének bizonyítására *sohasem hivatkoztam a vérmutatóra*, miért is az ehhez fűződő minden kirohanást légbőlkapottnak kell kijelentenem és a legnyomatékosabban visszautasítanom.

A Pester Lloyd idevonatkozó cikke szerint „*Méhely* prof. a vérindexelméletet éveken át a legszenvedélyesebb zsidóizgatás szolgálatába állította. Ujságcikkekben, klubelőadásokban és beszédekben harcolt a nézet mellett, hogy a magyar és a zsidó vér biochemiai strukturája tekintetében homlokegyenest ellenkező s hogy a zsidó vérrel való kereszteződés megfertőzi a magyar vért.”

Ennek ellenében leszögezhetem, hogy a magyar-zsidó vérkeveredés szellőztetésénél sohasem hivatkoztam a vérindexre s ilyen összefüggésben az egész vérindex-theóriát legfeljebb messziről érintettem.

⁸ A Cél. 1929., 31, 1.

Ezt az 1922 és 1926 közt irt valamennyi cikkem bizonyítja, úgy hogy ezt a szerencsétlen véridexet úgy fénykorában, mint túlhajtott jelentőségének bukása után is, *teljesen ki kell küszöbölni vétkeim lajstromából*. Ezzel természetesen önmagától megdől minden ehhez fűződő állítás, valamint az a nagyon igazságtalan és sértő szemrehányás is, hogy, „miután a vérmutató értéktelenségét a fajmeghatározásban beláttam, nem éreztem a lelkiismeretbeli köteleességet, hogy a nyilvánosság előtt politikai végső következtetéseimet is visszavonjam.“

„Mindezt nem tette meg, hanem tévesnek felismert tételétől szó nélkül akart elosonni. Igaz, hogy nem is igen maradt más választása, mert hiszen bebizonyítottuk (!), hogy a magyarok vérmutatójához legközelebb áll a zsidóké (!)“, — gáncsoskodik tovább a Pester Lloyd, amire egyszerűen az a válaszem, hogy nem volt mit megcáfolnom és szó nélkül sem akartam elsompolyogni.

Nem volt mit megcáfolnom, mert a magyarok és a zsidók faji idegenségét sohasem akartam a véridexszel bizonyítani, sőt mindig anthropologiai, örökléstani, történelmi és lélektani bizonyítékokkal operáltam s ezeket, mint teljes értékűeket, még ma is egész terjedelmükben fenntartom, úgy hogy szó nélküli elillanásról szó sem lehet.

A Pester Lloyd szerint köteleességem lett volna a tévesnek felismert tételből eredő téves politikai következtetéseimet is férfiasan és őszintén visszavonni s amit hogy nem tettem meg, ez súlyos, megbocsáthatatlan vétségül, a tudomány szent szelleme ellen való bűnül fog engem terhelni, — de hogy ezt a terhet mily könnyen fogom elviselni, az az alábbiakból fog kitűnni.

II. Fajkeveredés.

Úgy hiszem, az előbbi szakaszban sikerült bebizonyítanom, hogy a magyarok és a zsidók közt messzemenő véridegenség áll fenn, amely már önmagában is érthetővé teszi, hogy a *két fajta közti kereszteződésnek csak romboló következménye lehet*. Nekünk, biológusoknak, ez önként érthető s a mindennapi tapasztalat is erről tanúskodik, de mivel a Pester Lloyd határozott bizonyítékokat követel, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy ilyenekkel nem szolgálhatok.

E tekintetben úgy vagyok, mint a származástan bizonyásaival, ahol ugyanis a nyilvánvaló igazság csak indiciális bizonyítékokkal igazolható. A logikusan gondolkodó emberi elme ugyanis teljesen meg van győződve a hirdetett tétel igazságáról, mert „nem lehet másképp“, azonban kézzelfogható bizonyítékokkal nem rendelkezünk. Nekem ugyan fentebbi

tételelem igazolására sok kétségtelen bizonyíték van a kezemben, ezek felhasználását azonban erkölcsi tekintetek tiltják, mert a családok belső életébe nem szabad belenyúlnom. Ily körülmények közt az olvasó távolabbi bizonyítékokkal lesz kénytelen megelégedni, amelyek azonban azért nem lesznek kevésbbé nyomatékosak.

Főleg a fajbiológia közismert, tárgyilagos megfigyelések által megerősített példákra fogok kivatkozni, amelyek arról tanúskodnak, hogy *egymástól távol álló fajták kereszteződési terméke mindig csekélyebb értékű, mint a szülők fajtája.*

Már *Hovelaque* és *Hervé* bebizonyítottak tartotta, hogy a távoli típusok kereszteződése gyakran meddő utódokat eredményez és sohasem vezet állandó fajta létrejöttére.⁹ Európaiak és ausztráliaiak összeköttetéséből két vagy három keveréknemzedék keletkezik, ezek azonban nem maradnak fenn. Új-Kaledóniában nagyon gyakori a kereszteződés, de a korcsok meglehetősen ritkák. Délkarolinában az angolszász és a néger vérből származott mulattok egymás között nagyon ritkán tudnak tartós utódokat létrehozni. A mulatt házasságok Jamaika szigetén is meddők, vagy pedig gyermekeik csekély életképességűek. Martinique szigetének mulattfajtája 300 év óta csak fehérekkel, vagy feketékkel való újabb kereszteződés által tartja fenn magát. Egyáltalában csak így maradhat fenn a mulattfajta, mert máskülönben visszatér annak a fajtának a kebelébe, amellyel a legtöbb mellékági kereszteződés folyt le. A Szenegál vidékén ugyan jól fejlődnek a fehérek és néger asszonyok gyermekei, azonban fehér vagy fekete vér újabb hozzákeveredése nélkül az ősunokák meddők. Amerikában a néger és rézbőrűek kereszteződési terméke nem állandó s a spanyol és indián félvér csak anyai fajvér állandó hozzájárulásával marad fenn. A Sandwich-szigeteken az európaiak és a polynéziai asszonyok kereszteződése termékeny volt ugyan, azonban a félvérek egymás közt meddőknek bizonyultak. Luzon szigetén a tagálok és az európaiak vagy khinaiak korcsai szintén nagyon hamar elsatnyulnak, ha tiszta vért nem vehetnek föl.

Igy olvassuk ezeket *M. Hoernes* jeles művében¹⁰, akinek adatait nagyon számos újabb megfigyeléssel egészíthetném ki, melyek mind azt bizonyítják, hogy a keverékegyének nemcsak szaporító erejükben korlátozottak, hanem testileg és lelkileg is alacsonyabbrendűek. Így ismeretes, hogy Jáva szigetén a hollandok és maláji asszonyok korcsai gyöngélműűek. Azt is tudjuk, hogy a kultúra gyakran lehanyatlak, ha

⁹ Précis d'Anthropologie, 1887.

¹⁰ Natur- u. Urgeschichte d. Menschen, 1909, I, 122. l.

hódító fajták a benszülöttekkel állandóan kereszteződnek, mint azt a spanyol-amerikai köztársaságokban látjuk, vagy ha keverékfajták magukra maradnak, mint pl. Haiti szigetén. Már a régi indusok úgy tartották, hogy „a korcs még gonoszabb, mint a gonosz szülők“, *Luschan* pedig arra a Délafrikában általánosan elterjedt hitre utal, hogy „a barna és a fehér embert Isten teremtetten, de a korcsokat az ördög“.¹¹

Gobineau gróf az államok minden balsorsát a fajkeveredésnek tulajdonította s *Nott* azt vallotta, hogy a kereszteződés általános elterjedése az emberiség kihalását vonná maga után.

A nyugatafrikai partvidék sárgásbarna keverék-egyéneiről azt tartják, hogy különböző színű szüleiknek rendszerint csak a rossz jellemvonásait örökölték. Úgy mondják, hogy alattomoság, ravaszság, gonoszság, kétszínűség, gyávaság s emellett arcátlan nyegleség és szemtelenség tartozik jellemvonásaik közé.¹²

A. H. *Huth* személyes vizsgálatai alapján arra az eredményre jut, hogy erények és előnyök sokkal inkább jellemzik a tiszta fajtákat s hogy a korcsok többnyire csak szüleik hibáit és bűneit öröklék.¹³ Hasonló következtetésre jut *Périer* is,¹⁴ aki szerint a fajkeveredés az emberi típusok elsatnyulását vonja maga után.

A keresztezésnek az elsatnyulásra és bünözésre gyakorolt befolyását újabban *Nina-Rodriquez* fejtette ki, aki a braziliai korcsokról nagyon rossz véleményt táplál. A St. Paulo államban fekvő Comarca lakóiban a testi s lelki elfajulás világos jeleivel találkozott: farkastorok, többujjúság, nyúlszáj, neurasthenia, vizfejűség és bünözésre való hajlam gyakori közöttük. Nyomatékosan kiemeli,¹⁵ hogy a gonosztettek, valamint az elfajulás egyéb jelei, a torzképződmények, betegségek és a szociális tehetségek megcsappanása, az anthropologailag nagyon eltérő fajták keveredésének tulajdonítandók.

Woltmann L., a korán elhunyt szociálanthropologus is teljes háttározottsággal pálcát tört a fajkeveredés fölött. Tétele emígy hangzik: „Elegendő tapasztalattal rendelkezünk arra nézve, hogy az emberfajták élettani keveredésében káros és romboló folyamatot ismerjünk fel.“ „A színes fajtákkal való keveredéssel szemben — mondja szerzőnk — a legtehetségesebb embertípus, az északeurópai szőke fajta, a legérzékenyebb. Még a rövidfejű és földközi barna típussal való huzamosabb

¹¹ Buschan G., *Illust. Völkerkunde*, 1910, 378. l.

¹² *Handb. d. Anthropol. u. Ethn.*, 1888. (*Woltmann* idézete).

¹³ *The marriage of near Kin*, 1875.

¹⁴ *Mém. Soc. d'Anthropol. Paris*, II, 261. l.

¹⁵ *Arch. d'Anthropol. criminelle*, 1899, XIV.

keveredést is károsnak kell tartanunk, még ha egyes ilyen keverékegyének, mint pl. *Luther, Goethe, Beethoven, Michelangelo*, vagy *Rafael*, magas, sőt legmagasabb lelkiesség birtokában is voltak. A germán fajta ebben a keveredésben elveszti kimagasló természetét és hosszúfejségét, ami végső eredményében testi és lelki lehanyatlást jelent. Sőt mi több, az ilyen, különösen a *Homo brachycephalus*szal való gyakori kereszteződés *terméketlenségre és szerves satnyulásra* vezet, miként a fogszű és a rövidlátás esetében valószínű. Mert az ilyen keveredésnél a fogak nagysága nem áll megfelelő arányban az öröklött állkapoccsal s a szemgödör nagysága az öröklött szemgolyókéval. Számos tapasztalat szól amellett, hogy a nagyfokú, veleszületett rövidlátás, különösen a kék és barnaszeműek házasságában gyakori. Egyébként e két fajta korcsain testük és pigmentezésük gyakori aránytalansága, össze nem illő eloszlása, a szervezeti szépség megromlását árulja el.“ „Ami a germán fajtát illeti, kétségtelen, hogy a földközi és az alpesi típussal való keveredés csak megronthatja.“¹⁶

Ugyanaz a *Woltmann* csak a rokon, vagy azonos értékű fajták keveredését tartotta előnyösnek, ellenben a leghatározottabban kárhoztatta az aktív és passzív fajták elvegyülését, ámbár mások ebből kifolyólag az általános béke és testvéresülés bekövetkeztét remélik. Ezek azonban feledik, hogy az ilyen világsógorság vérzagyvaléka csak a nemesebb vér rovására, az emberiség egybegyalulása által volna elérhető.

A jeles szakértők hasonló nyilatkozatainak még hosszú sorára hivatkozhatnám, azonban bármennyire nyomatékosak is volnának ezek, nem tudnák elejét venni annak a kifogásnak, hogy — mint *E. Baur* prof., a kitűnő öröklésvivő mondja — „a történészek és a szociálpolitikusok minden élettudományi ismeret nélkül vonják le következtetéseiket.“¹⁷

Hogy ennek elejét vegyem, a *genetikusok* tanúságához folyamodom, akik — mint magam is elismerem — elsősorban hivatottak arra, hogy a népek emez életkérdésében szavukat hallassák.

Előrebocsátandó, hogy az ember minden élőlénnel — állattal, növényvel — egyaránt, egyetemes biológiai törvényeknek van alávetve, amiből az következik, hogy öröklésmenete sem fog kivételt alkotni. S valóban már számos tapasztalat bizonyítja, hogy az emberek minden eredeti fajtakülönbségei is a *Mendel*-féle törvény szerint öröklődnek, épp úgy, mint az állatok és növények sorában.

Az embert ugyan nem lehet hasonló tenyésztő eljárásnak alávetni,

¹⁶ Politische Anthropologie, 1903, 131, 1.

¹⁷ Deutschl. Erneuerung, 1922, 257. 1.

mint más élőlényeket, azonban amit az erkölcs, a jog és az emberi méltóság lehetetlenné tesz és mindig is lehetetlenné fog tenni, t. i. az embereknek a reájuk vonatkozó örökléstörvények megállapítása céljából való összepárosítását, az földünk némely tájain egyes kicsiny embercsoportok életében mégis megtörtént, — akaratlanul, cél nélkül, reájuk szakadt kemény sorscsapásként. Maga az anyatermészet szolgáltatott ilyen nagyvonalú tenyésztő kísérleteket, amelyek mélyéből a megismerés egyes fénysugarai jutottak el hozzánk.

Ime itt látjuk a délnyugat-afrikai partvidéknek, a bevándorlott búrok és a hottentotta asszonyok kereszteződéséből létrejött korcsnépét, amelyet anthropologiai szempontból *E. Fischer* prof. vizsgált meg és mintaszerűen ismertetett az ő alapvető munkájában.¹⁸

Ez a hirneves anthropologus, ez idő szerint a Berlin-Dahlemer fajbiológiai intézet igazgatója, a korcsok minden jó tulajdonságát elismeri, azonban ezek által meg nem tévesztve, mégis selejtes értékűnek mondja őket, amit ők maguk is tudnak és éreznek, mert még az ő egyhangú és bánatos dalaikból is kicseng szomorú sorsuk fájdalma. („Mily szomorú korcsnak lenni, mennyivel jobb volna fehér embernek lenni“).

Egyébként *Fischer* prof. a következőképpen itéli meg a kérdést: „Még nem tudunk eleget a fajkeveredés hatásáról, annyit azonban bizonyosan tudunk, hogy minden európai nép, amely alacsonyabbrendű fajták vérére fogadta magába — s hogy néger, hottentották és mások valóban alacsonyabbrendűek, azt csak rajongók tagadhatják, — a csekélyebbértékű elemek befogadását szellemi és kulturális hanyatlással fizette meg. Hogy egyes korcsok egyénileg nagyértékű személyek — Amerikának sok ilyen parádés esete van — az semmiképp sem cáfolja meg állításunkat, sőt ezeket az eseteket, amióta a *Mendel*-féle törvényeket ismerjük, éppenséggel várnunk lehetett, azonban a túlnyomó többség kétségkívül selejtes“.

„Közelebbi bizonyítékok, folytatja *Fischer* prof., szinte fölöslegeseek. Spanyolország, Portugália, az egész latin Amerika elriasztó példái ennek, valamint a római császárság, a középkori Szicília, a mai India és Észak-Afrika viszonyaira is utalhatunk. Ezek a tények csattanósak. Azonban, ha csak a valószínűsége, vagy csak a lehetősége is fennforogna annak, hogy a korcsvér a mi fajtánkat megrontja, anélkül, hogy másfelől jó kilátás ellensúlyozná ezt, minden fölvetelt meg kell akadályoznunk. Nem mondom, hogy azt a férfiút, aki hottentotta asszonyt, vagy félvérleányt vesz fele-

¹⁸ Die Rehobother Bastards, 1913.

ségül, meg kell vetni, azonban a vele való érintkezést meg kell szüntetnünk; semmi közösséget vele, mert a hidat, mely őt népével összekötötte, végképp elszakította.“

A vérkeveredés kérdésének megítéléséhez nagyon becses adatot szolgáltatott *Rodenwaldt* Ernő szép műve¹⁹ is. A szerző higgadt és nagyon tárgyilagos buvár, aki joggal tiltakozik az ellen, hogy elsietett „eredményekről“ beszéljünk ott, ahol egyelőre még csak „feladatokról“ lehet szó, az általa megfigyelt korcsok tekintetében arra az eredményre jut, hogy „ha a kereszteződés nem is nyújt lehetőséget a szervezetnek mélyebb, életveszélyes megzavarására, azonban mégis a testi bélyegek új összeilleszkedésére vezet s ezek bizonyos százalékban össze nem hangzók lehetnek, amikor is a korcsegynre nézve kedvezőtlen szelekciós értékűek.“

Lenz prof., a müncheni egyetem kitűnő fajbiológusa, ekként vélekedik a szóbanforgó kérdéstről: „Tagadhatatlan, hogy egymástól távolálló fajták keveredése testileg és lelkileg harmóniátlan típusokat eredményezhet. Minden fajtának az örökítő kezdeményei a természetes kiválogatódás révén megszámlálhatatlan nemzedékek során alkalmazkodtak egymáshoz, a keveredés pedig megzavarhatja ezt a harmóniát.“²⁰

Mjöen olyan eseteket közölt, amikor a norvégek és a lappok keverékegyénei erkölcsileg hitványoknak bizonyultak. *Lundborg* is károsnak tartja a távoli fajták kereszteződését. *Schlaginhaufen* és *Cox* úgy tudja, hogy a fajkeveredés psychopathikus szervezetet, sőt alkalmilag elme zavart is szülhet, mire *Lenz* megjegyzi, hogy „mindez nagyon lehetséges, ha nem is kell éppen valamennyi psychopathát ekként létrejötnék gondolnunk. Egyébként a mutációként létrejött beteges örökítő kezdemények elterjedése is a tisztafajúság rovására megy.“

Ilyen egyértelmű és tetszés szerint szaporítható nyilatkozatok hallatára némileg meglepő, ha *Muckermann* annak a szószólója, hogy „nem volna belátható, két gazdag állományú örökítő vonal keveredéséből, miért ne jöhetne egy még gazdagabb felszerelésű nemzedék létre?“²¹ Azonban még ennek a buvárnak is kell ismernie, hogy „tartanunk kell tőle, miként némelykor a kereszteződés össze nem illő, amennyiben olyan örökítő kezdemények kerülhetnek össze, amelyek nincsenek egymáshoz szabva. Ilyen esetekben visszasságok jöhetnek létre, amelyek mélyen belenyúlhatnak a lelkiségbe és veszedelmes nyilvánulásokkal járhatnak.“

¹⁹ Die Mestizen auf Kisar, 1928.

²⁰ Baur-Fischer-Lenz, Mensch. Erblichkeitslehre, 3. kiad., I, 1927, 577. l.

²¹ Rassenforsch. u. Volk. d. Zukunft, 1928, 35. l.

Én a magam részéről meg vagyok győződve, hogy távoli fajták egyesülésénél kikerülhetetlen a visszasság, mert ezáltal az egymáshoz alkalmazkodott örökítő kezdemények harmóniája mesterségesen van megzavarva, minek következtében *diszharmóniáknak kell létrejönniök*, amelyek azután testi és lelki selejtességekben jutnak kifejezésre.

III. A zsidó — nemzsidó házasság.

Miután a megelőző szakaszban a fajkeveredés következményeit általános élettudományi szempontból világítottam meg, reátérhetek a zsidó-nemzsidó házasság esetének vizsgálatára. Erről a tárgyról tekintélyes buvárok nagyjelentőségű nyilatkozataival rendelkezünk, amelyekre nekem is hivatkoznom kell.

Lenz prof. úgy van meggyőződve,²² hogy a germánok és a zsidók keveredése általában nem kedvező, mert mind a két csoportnak sajátosságát megtámadja. „Igaz ugyan, hogy zsidó-nemzsidó házasságokból számos jelentékeny ember született, így pl. *Montaigne*, a francia bölcsész, *Herschel*, angol csillagász, *Mendelejeff*, orosz vegyész, *Metschnikoff*, orosz életbuvár stb., azonban semmi sem bizonyítja, hogy ezek a férfiak a fajkeveredésnek köszönhetik tehetségüket. Szüleik talán nem kevert házasságban is nem kevésbé jelentékeny utódokat hoztak volna létre.”

Zsidó-nemzsidó házasságokról nagyon világos tanulmányban számol be *M. Marcuse*²³ melyből egyes mozzanatok közérdeklődésre tarthatnak számot.

Amennyire a Németországban is hiányos statisztika némi bepillantást nyújt, azt tapasztaljuk, hogy a Német birodalomban 1901 és 1925 között több, mint 109 %-kal szaporodott a zsidó-nemzsidó házasságok száma, melyeket azonban gyermekszegénység jellemez, mert amíg a porosz statisztika általában 11 % gyermektelen házasságot mutat ki, addig a zsidó-nemzsidó házasságok 35 %-a maradt gyermek nélkül. *Marcuse* ugyan hangsúlyozza, hogy itt szándékos gyermekszegénység forog fenn, amelyet nem lehet a fajkeveredés rovására írni, mert „e házasságok legtöbbje vagy céltudatos oportunizmusnak, vagy esztelen szenvedélynek a következménye, minek folytán a házastársak mind a két esetben idegenkednek a gyermektől.”

Itt *Marcuse* valószínűleg csak részben találta el az igazat, mert én sok olyan kevert házasságot ismerek, mely a házastársak minden vágyakozása ellenére is gyermektelen maradt. Ahol azonban az ilyen házasságok

²² Menschl. Erblichkeitslehre, I., 1927., 578. l.

²³ Zur Biologie d. christlich — jüdischen Mischehe; Die Umschau, 1928., 27. füz

termékenyeknek bizonyulnak, az utódok közt „aránytalan sok psychopatha és neurotikus, valamint testileg is csenevész van,” *Marcuse* szerint még „gonosztevők is aránylag gyakrabban származnak zsidó-nemzsidó házasságokból.”

Hanauer a zsidó-nemzsidó házasságokra nézve a gyakori meddőséget, a halva szülöttek nagy számát, a gyakori válást és az utódok satnyaságát találta jellemzőnek,²⁴ minek következtében *Marcuse* joggal mondja, hogy ha az örökléstanban járatos orvosnak tanácsot kell adnia, vajjon egy kevert házasság ajánlatos-e vagy sem, az egyes esetekben magukon a házasulandókon, valamint azok családi történetében is gyakran fog olyan megállapításokat tehetni, amelyek a házasságot aggodalmasnak, vagy nem tanácsolhatónak minősítik. (538. l.)

Hogy ne merüljek hasonló nyilatkozatok áradatába, még csak *Hans Günther*, az érdemes fajbiológus, legújabb művének eme, nagyon megszívlelendő szavait idézem²⁵:

„A házassági és házasságon kívüli zsidó-nemzsidó keveredés a zsidókérdésnek egy részét alkotja: A nyugati népeknek nagy része aggódva, sőt rémülettel szemléli az ilyen összeköttetés következményeinek, nevezetesen a saját népünkben rejlő örökítő kezdemények faji átidegenítésének fokozódását. Azonban az óhitű és a fajilag gondolkodó zsidóság ebben a keveredésben maga is valamelyes bomlasztó folyamatot lát vagy legalább is egy mindinkább égetővé váló kérdést, amelynek elfogulatlan tárgyalása szükséges.” (305. l.)

Engem hasonló megfontolások birtak arra, hogy a magyar-zsidó kevert házasság ellen foglaljak állást, mert magam is megdöbbenéssel tapasztalom, mint nyomul a zsidó vér a magyarságnak mind mélyebb rétegeibe, miáltal a *magyarságnak nemcsak testi fajtája, hanem lelki egyénisége is szétbomlik.*

Itt, sajnos, kitérítetetlen természeti törvények működnek, amelyek a zsidók idegenfajúsága mellett nem is érlelhetnek más eredményt. De mivel a zsidók faji idegensége bebizonyított tény, ebből önként következik, hogy a magyar fajtával való keveredésük *csak romboló hatású lehet.*

Az élettudományban járatlan rajongók és demokraták érzélgős mámorukban az emberiség egységesítésére törekedhetnek, azonban minden fáradozásuk pusztá agyrémm marad, mert örök természeti törvények következtében — *előbb vagy utóbb — valamennyi korcs kiselejteződik.*

²⁴ Allg. Statist. Arch., 1927.

²⁵ Rassenkunde des jüdischen Volkes, 1930.

Erről a *Luschan*-féle kikeveredési, illetőleg a vele azonos *Mendel*-féle örökléstörvény gondoskodik, melynek értelmében minden korcs széthasadóan örökít s utódaiban a szülők tiszta fajtájához tér vissza.

Ennek következtében a magyarok és zsidók között sem jöhet létre valami állandó középalak, úgy hogy az a gondolat, mely a liberális egyházpolitikai törvények megalkotóit abban a törekvésükben vezérelte, hogy a nemzetet egy olyan középtypussal erősítsék, mely mind a két fajtának előnyeit egyesítette volna magában, mindig kivihetetlen agyrém marad.

Hogy mindezt nyíltan megmondtam, az sem nem zsidógyűlölet, sem nem izgatás, mindössze is logikai következtetés, melyet élettudományi tapasztalatok és megfontolásokból már az ókor népei is levontak.

Már *Manu*, a kezdődő buddhizmus idejéből való hindu törvénykönyve joggal mondja, hogy „minden rosszaság a fajkeveredés következménye” (38. fej.), mely okból a fajapolás legfőbb követelményeként megtiltja, hogy „a magot idegen talajba vessék el, mert az megrontja a fajt” (42. fej.). Ez a tilalom szószerint ismétlődik a bibliában is (Mózes 3. könyve, XIX, 19): „Ne engedd, hogy a te mezőidet idegen maggal vessék be” és (Jezsaiás V, 8): „Jaj azoknak, akik népet néppel összekevernek.”

S ki ne ismerné *Ezra* Kr. e. 458-ban hozott kegyetlen törvényeit, melyekkel a babyloni fogságból visszatért és fajilag teljesen széthullott zsidókat fajtiszta életre ébresztette.

Ilyen rendszabályokkal minden időben és minden népnél találkozunk, mert mindenütt azt tapasztalták, hogy a távoli fajták keveredése gonosz dolog, melynek mind a két keveredő fajta áldozatul esik. Természetes, hogy a *Rousseau*-féle világnézet hatása alatt, mely a nemek lelki viszonyát csupán a párzóösztön szempontjából ítélte meg („L'appetit satisfait, l'homme n'a plus besoin de telle femme, ni la femme de tel homme”), minden faji érzésnek el kellett silányulnia, azonban az utolsó évtizedekben ez ösztönszerű érzés ismét hatalmas erővel tört ki s mai nap, örökléstani tapasztalatok által is megerősítve, minden nép arra törekszik, hogy legdrágább kincsét, faji tisztaságát visszaszerezze.

Bizonyára nem bűn, ha mi magyarok is erre a célra törekszünk, valaminthogy mi sem vesszük rossz néven, ha másokat is hasonló érzés hevít.

Mi az olyan zsidó és nemzsidó szülők álláspontját is teljesen megértjük, sőt helyeseljük, akik — mint *Günther* mondja — „a kevert házasságokban valamelyes faji szégyent látnak”.

„A fiatalabb nemzedék mindinkább belátja, hogy a kevert házas-

ságokból született emberek kétségtelenül keverék-egyének, korcsok, akik a keveredett fajták közt talányos életet élnek, sem egészen ehhez, sem egészen ahhoz a fajtához nem tartoznak s ennek következtében egész lényükben bizonyos kételkedésre vannak kárhozthatva, úgy hogy minden igazi meggyökerezésük meg van zavarva“, mondja találóan *Günther*.²⁵

Azonban annak a zsidó írónak is igaza van, aki minden asszimiláció ellen ekként tiltakozik: „Akik tőlünk beolvadást követelnek, azok vagy még mindig nem tudják, hogy az ember nem bújhat ki a bőrből s akkor esztelenek, vagy tudják s akkor szégyenletes meghazudtolást és lealacsonyodást kívánnak tőlünk, mely abban állna, hogy árjaságot színeljünk, ösztöneinket elfojtsuk s az árjának reánk nem illő bőrébe csúszunk be, amivel halálosan megsértene bennünket“.²⁶

Az árja helyébe bizvást oda tehetjük a magyart s megállapíthatjuk, hogy a zsidó a magyar bőrbe sem illik belé, miért is, ha nem akarjuk egymást kölcsönösen „halálosan megsérteni“, mindegyikünknek a maga bőrével kell beérnie s nem szabad egy más valakinek a bőre után áhítoznia.

Ezzel a tétellel a legszorosabb kapcsolatban áll a Pester Lloydnak az a szemrehányása, „miért nem tekintem én az olaszokkal, franciákkal, angolokkal és skandinávokkal való vérkeveredést a magyarságra nézve fajrontónak s miért tulajdonítok ilyen hatást csupán a zsidó vérrel való kereszteződésnek?“

Ezt az ellenvetést mindenekelőtt oda kell helyesbítenem, hogy a fajkereszteződés kérdéseiben sohasem operáltam olaszokkal, franciákkal, angolokkal stb., amennyiben mindig *fajtákkal* és nem *népekkel* foglalkoztam.

Valamennyi dolgozatomban arról tanúskodik, hogy a magyar (ugor=keletbalti) fajta vérkeveredésének sohasem voltam szószólója, mindössze a szintén mongoloid eredetű, tehát a magyarral közel rokon alpesi fajtaival való kereszteződést nem kifogásoltam, mert a magyar fajta ezt a keveredést minden károsodás nélkül elbirja.

Ennek megfelelően nem lehetett kifogásom a magyaroknak az ugyanahhoz a fajtához tartozó keleti tótokkal, lengyelekkel, ruténnel stb. való keveredése ellen, nemkülönben az alpesi fajtához tartozó nyugat- és délmagyarországi svábokkal való kereszteződést sem kifogásolhattam, ellenben az északi fajtájú németekkel, a földközi fajtájú oláhokkal és a dinári fajtájú szerbekkel való vérkeveredés iránt sohasem lelkesültem.

²⁵ Rassenkunde d. jüd. Volkes, 1930, 342. l.

²⁶ Die Welt, Wien, 1896., 45. sz.

Ennek a világos, fajbiológiai tapasztalatok által támogatott álláspontomnak észszerű következménye azután a zsidó vérbeütés ellen való állásfoglalásom, mert itt egészen másképp áll a dolog.

Nem kell hangsúlyoznom, hogy Európa valamennyi népe kevert fajtájú, mert csaknem valamennyiben meglehetősen ugyanazok a vérelemek foglaltatnak, csak az alkatrészek aránya más! Ez csupán a zsidókra nem vonatkozik, amennyiben a zsidó vér olyan elemeket foglal magában (szemita, hethita, néger stb.), amelyek *egyetlen más európai fajtában sincsenek meg*. Minthogy pedig minden nép lelkülete az ő testi szervezetétől függ, a zsidóknál olyan lelki tulajdonságokkal találkozunk, amelyek tőlünk idegenek s nekünk nem kívánatosak. S ez annak a legfőbb oka, hogy *velünk együtt, a legtöbb európai nép ellenzi a zsidókkal való vérkeveredést*.

Európában nem sok olyan nép van, mely károsodás nélkül kereszteződhetik a zsidókkal; ilyenek a délfranciák, spanyolok, portugálok, délolaszok, amelyek éppúgy, mint az északafrikai partvidék népei (mórok, kabilok, zuávok, tuaregek, felláhk stb.) a földközi fajtához tartoznak, mely pedig csak oldalága az orientáli (szemita) fajtának.

Ez utóbbi esetben harmonikus korcsok (keverékegyének) jöhetnek létre, holott minden más európai népnek sok oka van, hogy a zsidó kereszteződés áldásait távolartsa magától.

E tekintetben a zsidó fajtának nemcsak testi szerkezetét, hanem lelki alkatát is mérlegelnünk kell, mely utóbbi természetesen a zsidó fajtában rejlő egyes vérelemek alaptulajdonságának fog megfelelni. Abban pedig, hogy ezekben a fajelemekben mi lakozik, már teljesen tájékozottak vagyunk. Így pl. *Burckhardt*, aki évekig utazgatott Arábiában, a beduint lelkileg teljesen lomhának mondja, de ha erőszakkal betör a kulturált világba, akkor ezt, miként Abu Bekr és Omár alatt, vagy mai nap Közép-Afrikában, azért teszi, hogy gyilkoljon és mindent felperzseljen.²⁷ Továbbá *Saice*, a zsidók egyik legnagyobb barátja, a zsidó fajta alaptörzsét alkotó *beduinokról* ekként nyilatkozik: „Ha a pusztai beduin letelepül, úgy rendszerint a nomád és a paraszt minden gonoszságát egyesíti magában. Lusta, árulkodó, kegyetlen, kapzsi és gyáva, annyira, hogy minden nép teljes joggal az emberiség söpredékének tekinti”.²⁸ Még szerencse, teszi hozzá *Chamberlain* megnyugtatóan,²⁹ hogy ez a beduin család, a Beni Israel, még mielőtt

²⁷ Beduinen und Wahaby, 1831.

²⁸ The races of the Old Testament, 106. l.

²⁹ Die Grundlagen d. XIX. Jahrhunderts, I, 1912. 421, 1.

letelepedett volna, más népekkel való bőséges kereszteződés következtében elkerülte ezt a kegyetlen sorsot, miből az a nagy haszna lett a mai emberiségnek, hogy a beduinok gonosz tulajdonságai már meggyöngyült állapotban származtak át a mai nemzedékekre.

A zsidó vérben szintén befoglalt *néger* vér lelki kihatásáról egy sokat utazott angol, aki hosszabb ideig élt a nyugatafrikai partvidéken, ekként oktat ki bennünket: „A négert egy alacsonyrendű emberfajnak tartom s nem tudok mint „emberre és testvérré“ reápillantani, mert akkor a gorillát is be kellene foglalni a családba.” Hasonló kemény ítéletet mondott a négerről számos keresztény hittérítő is, akik évek sikertelen fáradozása után lemondtak hiábavaló civilizáló törekvéseikről. Szerintük könnyebben lehetne a tanulékony házi állatokat erkölcsös kultúréletre nevelni, mint ezeket az értelmetlen, baromi embereket. *Morlang*, a derék osztrák hittérítő pl., aki sok éven át minden eredmény nélkül fáradozott a Felső-Nilus mellékén élő majomias néger törzsek civilizálásán, határozottan kijelenti, hogy „ilyen vadak közt minden misszió hasztalan. Ezek mélyen az oktalan állatok alatt állnak, mert az utóbbiak legalább azokhoz ragaszkodnak, akik barátságosak irántuk, de ezek a baromi benszülöttek a hála minden érzésének hozzáférhetetlenek”.³⁰

Ismeretes azonban, hogy a szemita és hethita vér mellett úgy a szefardi, mint az askenázi zsidókban meglehetősen sok néger vér van, amit még *M. Fishberg*, a zsidó orvos és anthropologus is elismer s kiemeli, hogy „a negroid typust minden nagyobb zsidó gyülekezetben nyomban meg lehet találni.”³¹ *Zollschan*, a zsidó szociálhygiénikus is azt tartja, hogy „nem fogunk tévedni, ha a gyakran egészen göndör haját, a duzzadt ajkakat s az előretolt fogazatot, néger vér hozzákeveredésére vezetjük vissza.”³²

Eszerint mindig megvan annak a lehetősége, hogy a zsidó fajtának valamely távoli fajtával való kereszteződése esetén a néger testi és lelki tulajdonságaival felruházott korcsok „mendelegnek ki” s ilyen „fehér négerék” nem is oly ritkák a mi környezetünkben. Korántsem állítom, hogy ezek néger elődeiknek lelkületét teljes eredetiségében örökölték, azonban senki sem tudhatja, vajjon e fajta őseredeti sajátságai már tűrhető mértékre enyhültek-e?

S hogy ez az aggodalom mennyire jogosult, arról az 1918. és

³⁰ *E. Haeckel*, *Natürl. Schöpfungsgeschichte*, II, 1909, 807. l.

³¹ *M. Fishberg*, *Die Rassenmerkmale der Juden*, 1913, 193. l. 29. tábla.

³² *I. Zollschan*, *Das Rassenproblem*, 3. kiad., 1902, 35. l.

1919. évi lázadások tanúskodnak, amikor is a „népbiztosok“ sorában nem egy „fehér néger“ akadt, aki olthatatlan szadizmusát borzalmas kegyetlenségekben élte ki. Itt különösen *Kohn Móriczra* (*Kun Béla*) gondolok, akinek képe³³ a jellemző négerajakkal és rézsutos (prognath) állával félreismerhetetlenül elárulja a végzetes örökséget. Magyarországon és a Krimmben elkövetett rettenetességeit legfeljebb a cyprusiakhoz lehet hasonlítani, amikor a zsidók nemzeti államot akartak létesíteni s evégből a sziget valamennyi nemzsidó lakóját, 240.000-et, agyonütötték s hogy ez a szigetország a szárazulaton se maradjon megfelelő támaszték nélkül, ugyanakkor Cyrene városának 220.000 nemzsidó lakosát is lemészárolták.³⁴

Ennek tudatában senki sem veheti tőlünk rossz néven, ha a néger vérrel telített zsidó vérért nem tudunk rajongni, mivel sohasem tudhatjuk, vajjon az ilyen természetellenes összeköttetésből mikor bűvik elő egy *Kun Béla*, *Szamuely Tibor*, *Korvin-Klein*, vagy más véreb?

E tekintetben nagyon tanulságos *Haynau* élet- és származástörténete, aki tudvalevőleg Vilmos, Hessen-Kasseli herceg, s egy zsidó gyógyszerészleány, Ritter Rebeka, törvénytelen fia volt. Éppen a Pester Lloyd febr. 25-iki cikke éles biológiai érzékkel mutat reá arra, hogy *Haynau*, aki atyjának testi és lelki egyéniségét, még pedig az utóbbit makacsság, gög és uralomvágy alakjában örökölte, „ilyen adományokkal legfeljebb nyegle és szellemileg üres hercegi korcs lehetett volna, ha zsidó anyjának vére agyának tekervényeit ki nem mélyítette s az ő uralomvágyó természetének mehanizmusára rá nem nyomta volna a zsidó intellektust, minden előnyével és hátrányával.“

Előnyként a cikk olyan „kombináló és képzelő tehetséget emleget, amilyenre a hadvezérnek van szüksége“, hátrányként pedig a „mindenhol kitűnnivágyás szenvedélyét“.

E vérkeveredés végső eredményeül a cikk önfejlődést, indulatosságot, kiméletlenséget és erőszakosságot állapít meg, mely tulajdonságok hadvezéri tehetséggel, ravaszsággal s az egyéni előnyök kiaknázásával egészülnek ki. „Ez a molekuláris összetétel magyarázza meg nekünk a tűz és víz, a gránit s a tészta sajátságos keverékét, melynek azután az volt a következménye, hogy *Haynau*, mértéktelen uralomvágyában és erőszakos hajlamával, ujjongva lett élet és halál ura a letiport, lázadó Magyarországon s örömteljesen engedte, hogy a bécsi udvar vérebül éljen vele vissza“.

³³ From behind the Vail, the Story of Hungarian Bolshevism, 1920, 24. 1.

³⁴ Mommsen, Römische Geschichte, V, 543. 1.

Fejtegetéseim igazolására lámpával keresve sem lehetne ennél találóbb példára akadni, mert hiszen kétségtelenül az északi fajtájú atya és a zsidó anya vérének nagy szerológiai távolsága volt Haynau gyalázatos jellemének legfőbb oka, amely azután végső kihatásában a magyarországi vérebet és a bresciai hiénát eredményezte.

Azonban, ha e megállapítás helyességét el is ismerem, annak megokolását mégis kérdésesnek tartom, mert éppenséggel nem vagyok meggyőződve, hogy az anyai vér befolyásaképpen a korcs agytekervényei „kimélyültek” és ennek következtében kombináló tehetsége, valamint képzelőereje „kiélesedett” volna. Ez azért nem valószínű, mert beigazoltnak tekinthető, hogy a valóságérzék által kormányzott zsidók minden képzelőerőt nélkülöznek, úgy hogy *Renan*, a szemita szellem- és egyéniségnek kétségkívül legjobb ismerője, világosan megmondja, miként „a szemita-világ oly szűk látókörű, hogy ezt a kirívóan száraz és kemény szemita génusz semmiféle irányban sem tudja áttörni”.³⁵

Ahelyett tehát, hogy valaminő különleges zsidó intellektushoz folyamodnánk, *Haynau* veleszületett szadizmusát, valamint kapzsiságát is, a zsidó-anya vérében foglalt alacsonyrendű fajták vérelemeire, illetőleg az örökítő kezdemények összhangjának ezek által előidézett megzavarására vezetném vissza, minek következtében az agytekervényekben nem egészséges kikülönülések, hanem rendellenességek és eltérések jöttek létre, amelyek a kultúrfajták agyvelejének rendes működésével ellentétes tevékenységet fejtenek ki. Eggyel több ok arra, hogy a távoli fajták kereszteződését kárhoztassuk.

IV. Goethe, a fajkeverék.

A Pester Lloyd rendkívül fel volt háborodva, hogy az élettanilag helytelen fajkereszteződés romboló következményeinek feltűntetésére *Goethe* példájával is elő mertem hozakodni. E tekintetben két német szakférfiú, *Lenz* prof. és *Sommer* nyilatkozatára hivatkoztam, akik természetesen elsősorban felelősek azért, amit az ő tekintélyükre támaszkodva előadtam.

A férfiasság, illetőleg *Goethe* férfias jelleme forgott szóban, amiről ezeket idéztem: „Ha *Goethét* az északi gondolkozás példaképének állítják oda, ez nagyrészt tévedés. *Goethének* kétségkívül vannak északi vonásai, azonban sok minden nem északi rajta, így a kemény igazságoktól való irtózása, egyáltalán mindentől, hol kemény keményen csattan, — a tragikus hősiesség iránt való érzéketlensége, a lélektani beleélés csodás tehetsége, az ő kozmopolita érzülete, a bűvésziessen elkárp-

³⁵ L. *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, 1928., 345. l.

ráztató feltűnés iránti hajlama, mely az énekek énekével s az általa oly nagyrabecsült előázsiai költőkkel áll közvetlen szellemi rokonságban”.³⁶

Rámutattam továbbá, hogy ha mindezeknek mélyére pillantunk, *Sommer*rel együtt úgy fogjuk találni, hogy *Goethe*, ámbár családjában közvetlen zsidó befolyás nem mutatható ki, anyja révén (nagyanyja *Lindheimer* leány volt) sok előázsiai vért kapott. Innen származik lirájának utólérhetetlen lágyága, valamint lényének férfiatlansága. *Goethe* nem szereti a nagy férfiasságot. A „Faust”-ban minden lényegesnek kifejezést akart adni, ami az emberi szívet mozgatja, azonban az örök-férfiasság, a „tett”-ről való sok beszéd ellenére is hiányzik belőle.

A Pester Lloyd erre az én teljesen tárgyilagos fejtegetésemre, febr. 25-iki számában, „a nők nagy számára való tekintettel, akiket *Goethe* még késő aggkorában is szeretett, olyan harsogó kacajjal felel, amilyet amióta nyár van a földön, még egyetlen nyár sem ért meg.”

Azonban ez a harsogó kacaj egyet bizonyít, ami sohasem volt kétséges és pedig a férfiasságnak igazán zsidós értelmezését, amelyről különben már a talmud kioktat bennünket, ahol értésünkre adatik, hogy Dávid Bathsebának egy óra alatt tizenháromszor nyilvánította ki az ő férfiasságát (Sanhedrin, 22 a) s Sifferáról és Jaelről is hasonló olvasunk. (Nasir, 23 b).

Igaz, hogy mi, nemzsidók, a férfiasság kérdéseit lelki tulajdonságok alapján mérlegeljük, ami éppen a köztünk s a zsidók közt tátongó nagy hézagnak a jele, melynek már *Goethe* is tudatában volt, mert megmondta, miként „a kiválasztott népnek azt a dicsőségét, hogy Ádám-tól származott, semmiképp sem akarjuk kétségbevonni, azonban nekünk másoknak, bizonyára más őseink voltak”.³⁷

Ha pedig a Pester Lloyd *Lenz* prof. fejtegetéseit esztelenségnek nyilvánítja, amely „nem átalja *Goethét* a német szellem kincsesházából kiközösíteni s az előázsiai népcsoportokhoz utalni”, erre csak azt mondhatom, hogy ez a tények teljesen hamis beállítása, ami nem is lep meg bennünket, mert már a zsidóbarát *Grau* leszögezte,³⁸ hogy a „hebraeusok, mint minden szemita, annyira szubjektívek, hogy minden tárgylagosság távol áll tőlük.”

Bizonyára senkinek sincs szándékában *Goethét* a germán szellem kincsesházából kirekeszteni és más népcsoportba utalni, azonban mindenképp igaz marad, hogy a *Woltmann*, *Lenz*, *Sommer* és mások által szellőzte-

³⁶ *Lenz*: Baur-Fischer-Lenz, *Menschl. Erblichkeitslehre*, 1927, I, 579. I.

³⁷ *Eckermanns Gespräche*, 1828, okt. 7.

³⁸ *Semiten u. Indogermanen*, 2. kiad. 33, 50, I.

tett fajkeveredés a szellemvilágnak még oly nagy héroszát is, amilyen *Goethe*, kedvezőtlenül befolyásolta. Élettaniilag helytelen vérkeveredése okozta lényének azt a felemás állapotát, melyről legújabbban *Lanz Liebenfels* báró is megemlékezett, aki úgy tapasztalta, hogy az európai félvérkorcsok jellege életük folyamán megváltozik. Ennek példájául hivatkozik *Goethére*, aki fiatal korában germán, regényes és rajongó hajlamú, öreg korában azonban klasszicisztikus, mediterrán képzelgéssel telített kimértség, hiú excellenciás úr és faji lelke vonzalmát követve, Itáliáért rajongó ember. („Két lélek lakozik ah, keblemben“) ³⁹

Egyébiránt *Goethe* a faji keveredésen kívül más befolyásoknak is köszönheti lelki adományait, még pedig a híres férfiak családjában nem ritka beteges örökségnek. *Goethe* atyja határozottan psychopatha, nővére és fia elmebeteg s mind a két unokája ismét psychopata, — olvassuk *Lenz* prof. művében ⁴⁰, aki nem kételkedik abban, hogy „*Goethének* atyjától örökölt psychopathikus hajlama lényegesen hozzájárult az anyjától örökölt lelki adományok kifejlesztéséhez.“

Kétségtől fájdalmas gondolat, hogy azoknak a férfiaknak a cselekvései, akiket a szellem hőseiként tisztelünk, részben beteges hajlamokból eredtek volna, azonban ennek felismerése elől nem szabad kitérnünk, amikor a fajta üdvéről van szó. Ilyenkor — igaz — gyakran felmerül a komor kérdés, vajjon azok a férfiak, akiket, mint nagy szellemeket ünneplünk, s amilyen *Goethe* is, tevékenységükkel valóban a fajta életének tettek-e szolgálatot? ⁴¹

Az itt kifejtettek alapján könnyen belátható, hogy nekem eszemágában sem volt *Goethe* emlékéhez és szellemi nagyságához galádul hozzányúlni és ha a kedvezőtlen fajkeveredés példaként az igazság érdekében reá hivatkoztam, ezt az ő nagyságának minden sérelme nélkül tettem.

V. A Magyar Fajbiológiai Intézet és Vázsonyi képmása.

A Pester Lloyd febr. 25-iki cikke egy épületes történetet mond el, amely egy javaslatom kapcsán a mi egyetemünk bölcsészettudományi karán történt volna. E cikk szerint egy napon azzal az indítvánnyal járultam volna a kari ülés elé, hogy a mi egyetemünk tanszéket állítson fel a fajbiológiának. E tanszék szükségességének bizonyítékául — állítólag — „egy sereg német, áltudományos röpiratot“, terjesztettem elő,

³⁹ Ostara. 1930, 61. sz., 10. l.

⁴⁰ Id. h. 517. l.

⁴¹ *Lenz*, Id. mű, 518. l.

azonban, mikor a kari tagok egyike egy ilyen röpiratot kézbe vett, vidám meglepetéssel tapasztalta, hogy ebben a magyar fajkép legtalálhatóbb ábrázolásául *Vázsonyi Vilmos* dr. képmása szerepel. A füzet *Vázsonyi* képével kézről-kézre járt és „Méhelynek az indítványa a viharos derűtség tengerébe fulladt.”

Semmi kétség, hogy mindez nagyon mulatságos lett volna, ha az egész história nem volna teljesen légből kapott valótlanosság. Ebből ugyanis csak annyi igaz, hogy 1923-ban bölcsészettudományi kartársaimnak vetített képekkel illusztrált előadást tartottam, amelyben Magyarország lakosságának⁴² faji viszonyait tártam fel. Idevágó ismereteink siralmas állapota által indítatva avval a javaslattal járultam karom elé, hogy állítsunk fel egy *Magyar Fajbiológiai Intézetet*. A kar javaslatom tárgyalására bizottságot küldött ki (*Siegescu* dékán, *Kornis*, *Mágyocsy-Dietz*, *Hekler*, *Tóth* és *Méhely* professzorok), amely az ügy alapos megvitatása után (1923. június 22.) azt a javaslatot terjesztette a kar elé, hogy állítsassék fel a Magyar Fajbiológiai Intézet s annak megszervezésével *Méhely Lajos* professzor bizassék meg.

A kar a bizottság javaslatát III. rendkívüli ülésén *egyhangúan elfogadta* s e határozatot a dékán a vallás- és közoktatástügyi miniszter elé terjesztette, ahol az ügy végképp *megfeneklett*.

Mindez 1923. évi július 3-án történt, még pedig anélkül, hogy *Vázsonyi* képmása bárkinek is a kezébe kerülhetett volna, egyszerűen azért, mert az a bizonyos röpirat a *Vázsonyi* képével akkor még meg sem született s csak teljes négy év múlva, 1927-ben, látott napvilágot a K. F. Wolff-féle „Rassenlehre“, melyben *Vázsonyi* képmása ezzel az aláírással szerepel: „Magyar államférfiú; árja, hyperborealis beütéssel“ (VIII. tábla).

Ebből világos, hogy sem a *Vázsonyi* képmása nem járhatott kézről-kézre, sem a *Méhely* indítványa nem merülhetett el a viharos derűtség tengerében, ehelyett azonban tagadhatatlanul igaz, hogy aki ezt a sületlenséget a Pester Lloydal elhitette, az épp oly lelkiismeretlen ember volt, mint az, aki *Vázsonyi* képével, mint a magyar faj képviselőjével ajándékozta meg az illető könyv szerzőjét, mert a faji analysis sem az árját, sem a hyperboreust nem tudja benne kimutatni, csak — a zsidót.

Néhány szóval még azokról az „áltudományos pamfletekről“ kell megemlékeznem, amelyeket a felállítandó intézet szükségességének igazolására vonultattam fel. Ezek *Galton*, *Morgan*, *Lapouge*, *Lundborg*,

⁴² Itt szándékosan nem beszélek magyar nemzetről, mert a nemzet *Kant* meghatározása szerint a „közös származás által egyesített polgárság egészét jelenti“ (*J. Zollschan*, *Das Rassenproblem*, 3. kiad., 1912, 34. l.)

E. Fischer, Plate, O. Reche, E. Ziegler, Baur, Lenz, Passarge, Woltmann, Schallmayer, O. Ammon, H. Günther és mások művei voltak, oly férfiakéi, akik olyan „áltudomány“-t műveltek, hogy ezért minden nemzet őszinte hálával adózik nekik.

Mindenesetre nagyon sajnálatos, hogy az általam tervezett intézet az illetékes körök mélyebb belátásának hiányán hajótörést szenvedett, azonban ezért is a zsidó nagyhatalmat és függelégeit kell felelőssé tennem, amely nem tudott belenyugodni abba, hogy *Magyarországon* egy olyan államilag szervezett intézmény lehessen, mely általános kérdéseken kívül a magyar faj tanulmányozását és megőrzését is feladatai körébe iktatta volna.

VI. Wahrmann koponyája.

A Pester Lloyd folytatólagosan azzal a mulatságos történettel kedveskedik olvasóinak, hogy a kiváló magyar tudós, az idősebb *Szily Kálmán*, egy alkalommal megállapította, miként Magyarországon nincs még egy olyan kerek koponya, mely az Ázsiából bevándorolt magyarok koponyatypusát oly tökéletesen képviselné, mint a *Wahrmann Móric* koponyája! Egy más alkalommal ugyanaz a magyar tudós a Pester Lloyd cikkírójának a fejét „tapogatta“ meg s ekkor „megállapította“, hogy itt „az ázsiai őshazából bevándorolt magyarok egy második ideális koponyatypusáról van szó. Minthogy mind a két „megállapítás“ zsidókra vonatkozik, ebből a cikkíró szellemében az következne, hogy *valamennyi kerekfejű zsidó: színmagyar*, amit újabban — a kazármesére való hivatkozással — zsidók és nemzsidók valóban el akarnak velünk hitetni.

Hogy ezt az együgyű állítást kivédjük, elsőben is azt kell leszögeznünk, hogy az öreg *Szily Kálmán* nem rendelkezett anthropologiai ismeretekkel, úgy hogy az ő „tapogatas“ útján nyert „megállapítás“-a nem megállapítás.

Továbbá arra is reá kell mutatnom, hogy a koponya alakja a fajképnek megint csak egy bélyege, úgy hogy két teljesen egyforma koponyájú ember mégis egészen más fajtához tartozhat. Így pl. a néger és az eszkimók egyaránt hosszúfejűek, anélkül hogy ugyanegy fajtához tartoznának.⁴³

Emellett az is fontos, hogy a magyarok és a zsidók rövid kopo-

⁴³ Hogy valamely fajtát nem lehet csupán koponyaalkata alapján megállapítani, azt mai nap minden szakember tudja. Éppen azért bírálta meg *Reche* prof. a lipcsei anthropológus, oly élesen *Wolff* fajismerettani kézikönyvét (*Zeitschr. f. Völkerpsychologie u. Sociol.*, 1929, 119. l.).

nyája különböző forrásból ered, mert a magyaroké az ugor faj őstulajdona, amely átütően öröklődik és számos, évezredek óta megszilárdult testi és lelki tulajdonsággal jár karöltve, míg a zsidók rövid koponyája újabb forrásokból származó, öröklődésében meg nem állandósult, ingadozó tulajdonság, úgy hogy a hasonló koponyalak faji értéke teljesen más.

Sok zsidó eredeti hosszú szemita-koponyáját a rövidfejű fajtákkal való keveredés folyamán elvesztette,⁴⁴ amit leginkább az askenázi zsidókon tapasztalunk, akik nemcsak hethita (kaukázusi), hanem mongoloid vért is fölvettek⁴⁵, azonban az ekként szerzett rövid koponyáját a további kereszteződés folyamán könnyen elveszti, holott a magyarok szorosan megragadt rövid koponyája, különösen a női nemben, állandóan öröklődik. Ez más európai népeknél is így van,⁴⁶ ellenben a zsidóknál a szemita hosszú koponya kereszteződéskor átütően öröklődik.

Az a mi zsidaink által céltudatosan terjesztett mese, hogy a zsidók az ezer év előtti honfoglalásban, mint a zsidó kazárok egyik törzse vettek volna részt, minek következtében eme törzs mai ivadéka a magyarokkal rokon zsidóvallású mongolnép volna, a tények teljes félreismerésén alapszik.

Mai nap már nem kétséges, hogy a kazárok török népe az izlámot követte és csak főnemessége tért át a zsidó hitre. A kazároknak a magyarokhoz csatlakozott törzse (t. i. a kabarok) éppen azért vált el a kazároktól, mert a zsidó uralommal elégedetlen volt és nem akart elzsidósodni,⁴⁷ úgy hogy a honfoglalásban résztvevő kabarok sem fajilag, sem vallásukra nézve nem lehettek zsidók. Legkevésebbé sem valószínű tehát, hogy a kerekfejű zsidók bárminő faji kapcsolatba juthatnának a magyarokkal, ami különben eleve is ki volt zárva, mert az askenázi zsidók a bennük foglalt néhány csepp mongol vér ellenére is teljesen megőrizték szemita-hethita-néger fajiságuk jellegeit.

⁴⁴ Hogy a régi zsidók valóban hosszúfejűek voltak, arról a talmud is tanúskodik, ahol azt olvassuk, hogy a második templomépítés idejében és még később is a rövidfejűséget gonosz kórságnak tartották. (M. Fishberg, Die Rassenmerkm. d. Juden, 1913, 25. l.) Mai nap némiképpen más a helyzet, mert *Luschan* az általa megmért 1220 zsidó közt, amelyek közül 52% Szmirna, Konstantinápoly, Makri és Rhodos vidékére való szefardi, a többi pedig többnyire orosz- és lengyelországi askenázi volt, — rövid- és hosszúfejűeket csaknem egyforma arányban talált (Völker—Rassen—Sprachen, 1922, 73. l.)

⁴⁵ *Hauschild* szerint mind a két zsidó csoportban egy hosszú - s egy rövidfejű barna, továbbá az askenáziakban még egy rövidfejű szőke, a szefardiakban pedig még egy hosszúfejű barna alkatelem foglaltatik.

⁴⁶ G. P. Frets, The Cephalic Index and its Heredity, Hague, 1925. 79. l.

⁴⁷ *Hóman Bálint*, Turul, 1912.

Az a kérdés, vajjon a magyarok egyáltalán voltak-e valaha Ázsiában, e helyen nem tárgyalható, de hogy a magyarságnak az ugor fajtához tartozó zöme Európának őseredeti lakosa, az kétségtelen.

VII. Az én antiszemitáságom.

A vita súlypontjához érve, mindenekelőtt az antiszemitizmus fogalmát kellene pontosan megállapítani, én azonban azt hiszem, hogy könnyebb egy új bolygót fölfedezni, mint e kifejezés kielégítő magyarázatát adni.

A „liberális“, valamint az ú. n. „asszimilációs zsidók“, annak az állításuknak megfelelően, hogy a zsidóság csak vallásfelekezet, már a zsidókérdés nyilvános említését is bántónak találják s már e kérdés higgadt és tudományos tárgyalását is „antiszemitizmusnak“ mondják.

Ellenben egy cionista, *Cheskel Zwi Klötzel*, ezzel a vallomással lepte meg a világot: „Valamint mi, zsidók, minden nemzsidóról tudjuk, hogy szíve valamelyik csücskében antiszemita és *annak is kell lennie*, úgy minden zsidó lénye mélyében gyűlöl mindent, ami nemzsidó. A valóságban semmi sem él bennem oly elevenen, mint az a meggyőződés, hogy ha van valami, ami a világ minden zsidáját egyesíti, úgy ez az a nagy, az a fenséges gyűlölet.“⁴⁸

Hilaire Belloc, a zsidóbarát angol történetíró, aki az ő jeles könyvét⁴⁹ titkárőjének, *Ruby Goldsmith* kisasszonynak („zsidó barátaink legjobbjának és leghivebbjének, akinek családom és én mindig mélységes hálával fogunk tartozni“) ajánlotta, olyan embernek mondja az antiszemitát, „aki a zsidót gyűlöl és szabadulni akar tőle, mert már a pusztá tény, hogy zsidók vannak a világon, sőt hatalmuk is van, megmérgezi az ilyen ember életét.“

„Az antiszemita — folytatja szerzőnk — annyira belemerült tárgyába, hogy végül minden más iránt való érdeklődését elveszti, hacsak nem áll az ő agyrémével valamelyes vonatkozásban, mert az valóban agyrém“.

De hogy ez az agyrém milyen természetű, azt *Belloc* emigy értelmezi:

„Az antiszemita csoport olyan emberekből áll, akik tapasztalat, ítélet és politikai belátás tekintetében nagyon eltérők. És olyan rétegekből tevődik össze, amelyek a *gyűlölet hevessege* tekintetében nagyon különböznek... Bizonyára van itt egy határvonal, mely az anti-

⁴⁸ Janus, 1912—13, 2. füz.

⁴⁹ *Hilaire Belloc*, *Die Juden*, Theod. Haecker fordítása, München, 1927.

szemítát elválasztja azoktól, akik a *zsidókérdés megoldására* törekszenek. Ez a vonal elválasztja a békére vágyókat, az ellenséges indulatúaktól; ez a vonal a cselekvés híveit elválasztja azoktól, akik megegyezésre törekszenek. Azonban e vonal antiszemita oldalán — vagyis azok között, akik el vannak tökéelve, hogy a zsidó befolyást minden hatalmukkal elfojtják és kiküszöbölik — sokkal többen vannak olyanok, mint azok, akik lelkesedésükben e mozgalmat eredetileg felidézték.⁵⁰

E mély belátásról tanúskodó szavak alapján épül fel azután a tétel, hogy „mai nap *elvileg mindenki antiszemita*, aki nem tartozik a zsidókhoz“. Nem mindenki, legalább a vezető és vagyonos rétegnek nem is a többsége, ellensége ma a zsidóknak, azonban minden nemzsidóban növekvőben van bizonyos ellenérzés a zsidó hatalommal szemben. Csak valamilyen véletlen körülmény kell hozzá, hogy ez a lappangó és a legtöbben még gyöngye érzés szenvedélyes haraggá változzék.“

Ha mindezeket a meghatározásokat lelkiismeretesen mérlegelem s lelki érzéseimmel egybevetem, be kell vallanom, hogy az antiszemitaságnak sem az egyik, sem a másik fajtájába nem tudok beilleszkedni, mert az én — mondjuk — antiszemita álláspontom nem a gyűlölet mocsarából, hanem a szeretet forrásából, nem a zsidógyűlöletből, hanem sokat szenvedett és galádul megtiport népem szeretetéből meríti életelemeit.

Esztelenség volna, ha hegyek közt élve nem akarnék hegyet látni, azonban ha mindüntalan tapasztalnom kell, hogy azokat a buján termő lankákat és mezőket, amelyeket az én fajtestvéreim serény munkája tett termékennyé, a hegyekről alágördülő közapor temeti el, úgy nekem és valamennyi testvéremnek természetadta kötelességünké válik, hogy e kőgörgöteget feltartóztassuk.

Ilyen, mindent betemető kőgörgöteget látok én a zsidóságban, mert ha a hazai zsidóknak állami, nemzeti, társadalmi, közművelődési és anyagi létünkre gyakorolt befolyását teljes pártatlansággal mérlegelem, lehetetlen meg nem látnom, mennyire szószerint teljesült minálunk Jahve ígérete: „Ne félj az ország népétől, mely neked adatott martalékul. Adok neked nagy és finom városokat, amelyeket nem te építettél, házakat, tele jóval, amelyeket nem te töltöttél meg, szőlőket és olajfákat, amelyeket nem te ültettél, — hogy egyél és lakj jól.“⁵¹

Nálunk Magyarországon ugyanaz a színjáték ismétlődik, mint egy-

⁵⁰ Id. h. 109. 1.

⁵¹ 5. Mózes, 6, 10, 11.

kor Palesztinában, ahol a zsidók szintén a városokban és nagyobb községekben laktak és mint *Wellhausen* prof. mondja,⁵² „mint szerencsés örökösök élvezték elődjeik fáradozásainak gyümölcsét.” Ugyanígy vélekedik *Sayce*, a zsidóbarát tudós theologus is,⁵³ aki szerint „amikor a zsidók a leghatalmasabbak voltak és külön államuk volt, csak akként tudtak fennmaradni, hogy egy szorgalmas népre ráoltották magukat s azt munkája élvezetétől megfosztották.”

Magam is így értettem, amikor a Pester Lloydban febr. 25-ikén megjelent cikkemben ekként nyilatkoztam: „Bármennyire is helyeslem, hogy a zsidó a magyar emberrel közösen teljesítetett munkája ellenértékét megkapja, ugyanannyira ellene vagyok annak, hogy amit a magyar vetett, azt a zsidó arassa le.”

Cikkem magyarázója erre azt kérdi tőlem, vajjon „végiggondoltam-e ezt a gondolatot s esetleg azt óhajtom-e, hogy például az aratás hozama ne a birtokost, a gyár jövedelme ne a tulajdonost illesse, hanem mind a kettő a munkásoké legyen, ami azután valóban nem antiszemitizmus, hanem bolsevizmus volna.”

Azt hiszem, hogy az én idevágó nézeteim sokkal ismeretesebbek, hogysen az én kommentátorom kisiklását komoly cáfolatra kellene érdekesítenem. Nyilatkozatomban valóban nem vezéreltek bolsevista gondolatok, azonban olyasvalami rezgett lelkemben, mint aminek *Chamberlain József*, a sokat emlegetett angol gyarmatügyi miniszter, a mindinkább növekvő zsidó bevándorlás láttára, e szavakban adott kifejezést: „Legfőbb ideje, hogy megkeressük a módját, miképpen tartsuk távol a mi partjainktól ezeket az idegeneket, hogy ne lopják el az éhező angol munkás szájától a kenyeret.”⁵⁴

S akinek *Chamberlain* szavai nem nyitják ki a szemét, az magyaráztassa meg magának a mózesi törvényt, amely szerint: „Az idegenen uzsoráskodhatol, de testvéreden (néped fián) nem, hogy Jahve megáldjon mindenben, amire vállalkozol az országban, ahová jöttél, hogy birtokodba vedd.”⁵⁵

Nagy tévedés volna, ha valaki azt hinné, hogy ez csak üres szólam s rég elhangzott visszhang, mert minden ország sorsa és legfőbbképpen Magyarországé tanúskodik arról a nagy komolyságról, amellyel a zsidók Jahve ígéretének szellemében munkálkodnak.

F. évi márc. 4-én a Magyar Statisztikai Társaság felolvasó ülésén

⁵² Israelit. u. jüd. Gesch. 3. kiad. 48. l.

⁵³ The races of the old Testament, 2. kiad., 4. és 6. fej.

⁵⁴ H. St. Chamberlain, Rasse u. Nation; Deutschl. Erneuerung, 1918.

⁵⁵ 5. Mózes, 23, 20.

Sajóhelyi J. rámutatott arra, hogy ámbár a zsidók Magyarország lakosságának „csak” 5·9 %-át alkotják, a szabad kézből eladható földbirtoknak mégis 10·4 %-a van zsidó kézben, de vannak vármegyék (pl. Nógrád és Hont), amelyekben 19·9 %, sőt mások (Fejér, Zala, Baranya, Szabolcs), ahol 36·2—38·3 % zsidó földbirtokos van, nem tekintve azt, hogy Szabolcs megyében a zsidóság már a relatív többséget is elérte.⁵⁶

Látható, hogy a zsidók betűszerint követték a *Ruszkij Invalid* 1910. évi dec. 30-iki számának ezt a felhívását: „Testvérek! Hitsorsosok! Az egész világon nincs még egy olyan zuga a földnek, melyet könnyebben hajthatnánk uralmunk alá, mint Magyarország és Galicia. Ennek a két országnak okvetlenül a miénknek kell lennie, mert ott minden kedvez nekünk”.

Ha *Cunningham*, a nagyírú angol nemzetgazdász, az akkori zsidó telepet „szivacshoz hasonlította, mely a leendő nemzet minden vagyonát felszívta”,⁵⁷ úgy ennek az állapotnak képmása akadt Franciaországban, ahol a 13. században csaknem az egész francia nemességnek a birtoka a zsidóknál volt elzálogosítva.⁵⁸ És mi mentette meg ez országokat már állami életük kezdetén a teljes elnemzetietlenedéstől, — kérdezi *Chamberlain*. — „Egyes egyedül az, állapítja meg nyomban, hogy törvényt alkottak, mely a zsidókat a földbirtoktól eltiltotta.”

Én azt hiszem, hogy Magyarországon is legfőbb ideje volna ezzel az életkérdéssel foglalkozni, azonban, hogy az én írásmagyarázómat megnyugtassam, nyomatékosan hangsúlyozom, miként semmiféle bolsevista gondolatot nem táplálok⁵⁹ s legkevésbé sem gondolok erőszakos rendszabályokra, hanem a világszellem- és a nemzeti érdekeknek megfelelő olyatén megoldás lebeg szemem előtt, hogy az állam által teljes értékében megvásárolandó zsidó birtok örökbérlet alakjában a magyar parasztság kezére jusson.

És mint a magyar földbirtok tetemes része, úgy a mi szellemi

⁵⁶ Magyarság, márc. 5. sz.

⁵⁷ The growth of English Industry and commerce during the early and middle ages, 3. kiad. 1896.

⁵⁸ André Réville, Les paysans au Moyen Age, 1896, 3. l.

⁵⁹ Az én kommentátorom így ír: „Nem akarjuk a professzor úr iránt azt az igazságtalanságot elkövetni, hogy ennek révén Stalin hivei közé soroljuk. Már csak azért sem, mert idő múltával valószínűleg ezt a tételt is éppúgy cserbenhagyná, mint ahogy cserbenhagyta a vérmutatóról szólót”. (Pester Lloyd, febr. 25. sz., 3. l.)

Minthogy azonban világosan *bebizonyítottam*, hogy soha semmit sem hagytam cserben, amit a magyarság fajtisztasága érdekében folytatott évtizedes küzdelmemben vallottam, önként érthető, hogy a fentebbi gonosz gyanúsítás elkövetőjére száll vissza.

javaink is a kívánatosnál sokkal nagyobb mértékben vannak a zsidók kezében. Hogy a magyar értelmiségi pályákat mennyire elárasztották a zsidók, arról egy müncheni röpirat tanúskodik, amely szerint 6743 ügyvéd közül 3049, 5514 orvos közül 2695, 1353 mérnök közül 1295, 37.212 bank- és kereskedelmi alkalmazott közül 22.270, 98.000 önálló bankár és üzleti vállalkozó közül 59.000 volt zsidó. Budapesten már 1910-ben a gimnazisták 45%, a reálisták 49%, a gimnazista leányok 54% volt zsidó. Az 1912–13. évben Magyarországon 1615 katolikus, 730 más vallású és 2231 zsidó volt az orvostanhallgatók közt. „Ez a jövőben — mondja a röpirat szerzője — minthogy a német értelmiség elszegényedése következtében nem küldheti gyermekeit a magasabb iskolába, Németországon is így lesz, sőt még ennél is inkább, mint Magyarországon, ahol a világtörténelem minden vihara ellenére ezer évig élt egy szabad nemzet, mindaddig, amíg száz évvel ezelőtt a zsidókat nem emancipálta”.⁶⁰

Ugyanilyen aggasztók a Magyar Statisztikai Hivatal ez évi február havi közleményei is, amelyekből kitűnik, hogy amíg a katolikus egyetemi hallgatók száma 4,40%-kal *alacsonyabb*, addig a zsidóké a numerus clausus-törvény ellenére is, 3,9%-kal *magasabb*, mint az ország lakosságában elfoglalt arányszámuknak megfelelné.⁶¹

És pillantsunk bárhova, mindenütt ez a vigasztalan kép ismétlődik. A minisztériumok- és más hivatalokban, az egyetemeken és a szabad pályákon hemzsegnék a zsidók s csak a testi munkások közt keressük hiába a „kiválasztott népet”. Csak e napokban panaszolta el *Buday Dezső* országgy. képviselő, hogy a Városi Színházban, amely évente 150.000 pengő támogatásban részesül a fővárostól, valóságos keresztény-üldözés folyik. A képviselő statisztikai adatokkal igazolta, hogy valamennyi igazgató és karmester zsidó s csak a kellékesek és a szolgák nem zsidók.⁶²

Úgy hiszem, nem kell sem antiszemitának, sem bolsevistának lenni, hogy belássuk, miként itt nagy a baj, melynek láttára minden magyarnak nemzeti kötelessége oda hatni, hogy a zsidóság megint elfoglalhassa azt a határvonalat, mely a nemzeti egyensúlyt nem zavaró s az ország teherbírásával számottevő helyzetet jelent.

Mi semmit sem akarunk a zsidóktól elvenni, bántani sem akarjuk őket és tisztességes foglalkozásuk körében sem zavarjuk őket, azonban

⁶⁰ Gerecke, *Biblischer Antisemitismus*, 1920, 63. l.

⁶¹ Janik Gyula, *Magyar Statisztikai Szemle*, 1930, febr., 96. l.

⁶² *Magyarság*, márc. 12.

mohóságuknak gátat kell vetnünk, hogy ne veszélyeztessük nemzetünk jövőjét.

Tehát nem zsidógyűlölet, de becsületes megoldásra való törekvés az én jelszavam, most és a jövőben.

VIII. Egy „nagy dolog“.

Mielőtt a kérdés mikéntjébe bocsátkoznám, egy fanyar ügyet kell elintéznem, hogy ne idézzem fejemre az alamusziség vádját.

A Pester Lloyd febr. 21-iki nyilatkozatom utóiratában, az én antiszemitásom bizonyítására, nem csekélyebb tanúra, mint gróf *Kleberg Kuno* kultuszminiszter úrra hivatkozott.

A miniszter úrnak igazolnia kellett volna, hogy „nemcsak mint egyetemi tanár, hanem mint kultúrpolitikus is, mindig a zsidók ellen harsogtam az én karomban.“ Mivel nem tudtam megérteni, hogy a miniszter úr miképpen nyilatkozhatott volna a kar intimitásairól, megfordítottam a dárdát és febr. 25-iki cikkemben magam is a miniszter úrra hivatkoztam, aki az én 1927 őszén az egyetem aulájában tartott dékáni székfoglaló beszédemet figyelmesen meghallgatta és bizonyíthatja, hogy egy eugenikai kérdést taglaló beszédemben egyetlen szóval sem említettem a zsidókat, mindazonáltal másnap valamennyi budapesti és bécsi zsidó ujság elárasztott gyalázkodásával. Három nappal később a londoni *Jewish Chronicle* is belevegyült a zenekarba és csakhamar az amerikai zsidó ujságok is megbotránkoztak azon az állítólagos nyilatkozatomon, mely szerint sikerült volna egy oly módszert fölfedeznem, amelynek segítségével bármilyen vérkeverékből ki lehet mutatni „a szenny-es zsidó vért“. Különösen a londoni zsidó ujság volt nagyon felháborodva, hogy a magyar kultuszminiszter szó nélkül tűrte a zsidó fajtának ilyen meggyalázását. Hogy mindebből egy szó sem volt igaz, azzal ki törődött volna? Hiszen az egész manőver nem az igazság védelmét, hanem csupán az én személyemnek az egész világ előtt való kipellengérezését célozta.

Azért mondtam el ezt a történetet, hogy megmutathassam, milyen fegyverrel támadnak engem a zsidó ujságok.

Azonban az én soraim kommentálójá tiltakozik az előadottak ellen s egy újabb történettel áll elő, mely hivatva van az én antiszemitásomat kétségtelenül igazolni. A történet a miniszter fogadószobájában s az ő jelenlétében játszódtott volna le, amikor is én „a zsidó diákoknak az egyetemre való felvétele ellen dörögtem“ volna. Amikor ez ellen a Pester Lloyd főszerkesztőjéhez intézett magánlevélben (!) óvást emeltem

s megjegyeztem, hogy akkor a miniszternél csupán a zsidó diákok javára szolgáló törvénytelen intézkedés ellen foglaltam állást, levelemnek ezt a részét febr. 25-iki cikkem utóiratában a Pester Lloyd átadja a nyilvánosságnak (!), még pedig a következő kommentárral: „Ez a csupán azonban szerfölött jellemző, mert az már maga is nagy dolog, ha egy kultuszminiszternek a szemébe mondják, hogy egy kormányrendeletet a törvény ellenére bocsátott ki.“

Hogy az én értelmezőm mi módon jutott e „nagy dolog“ birtokába, az e pillanatban nem fontos, de mivel most az egész ügy meztelenül a nyilvánosság elé van tárva, némi magyarázatra szorul.

Ismeretes, hogy a legújabb numerus clausus-törvény az egyetemi hallgatók felvételét a karok hatáskörébe utalja, önként érthető tehát, hogy miután a felvétel le van zárva s megfelelő számú zsidó hallgató is fel van véve, minden miniszteri rendelet, mely a kar hozzájárulása nélkül zsidó hallgatók utólagos felvételét rendeli el: *törvénytelen*.

A miniszternek kétségkívül szabadságában áll, hogy tetszése szerint bocsásson ki rendeleteket, mert tetteiért az országgyűlésnek felelős, azonban az egyetemi fakultásoknak is megvan a joguk, hogy a törvénytelen rendelet ellen tiltakozzanak. Természetesen ugyanilyen joga van minden egyetemi tanárnak is, aki csak a saját lelkiismeretének felelős s akinek esküjéről sem szabad megfélekednie.

S ha én a kultuszminiszter úrnak törvénytelen, valószínűleg a zsidók által kikényszerített rendelete ellen „szemtől-szembe“ tiltakoztam, úgy az én eljárásom sokak szemében „nagy dolognak“ tetszhetik, de hogy ennek az antiszemitizmushoz alig van köze, az teljesen világos.

IX. Az én vérindex-elméletem.

Már e röpirat első szakaszában kifejtettem, hogy a *Hirsfeld* által bevezetett s azután *Verzár* és *Weszecky* által érdemén felül felmagasztalt vérindexelmélettel semmi közösségem sincs, sőt inkább a fajkérdésben való túlzott alkalmazását mindig elleneztem.

Azonban ennek ellenére is valóban megalkotója vagyok egy egészen más vérindexelméletnek, amelyet 1927-ben a Magyar Tudományos Akadémiában tartott előadásomban⁶³ s néhány hónap múlva dékáni beszédemben is kifejtettem, mely azonban eugenikai szempontokra van tekintettel s a fajtához csak távoli kihatásában van valamelyes köze.

A vérátömlesztés, átültetés, terhesség és szülés alkalmával szerzett

⁶³ *Méhely Lajos*, Az okszerű népesedéspolitika élettudományi alapja; A Cél, 1927, 233. 1.

tapasztalatokra, valamint elméleti megfontolásokra is támaszkodva arra hívtam fel a szakkörök figyelmét, hogy a hím csirasejteket örökítő hatványaikkal együtt véradohányozóknak, a női csirasejteket pedig vérbefogadóknak lehet tekinteni s ennek megfelelően csak az olyan házasság mondható élettanilag helyesnek, mely a vérátömlesztés mai elveivel összhangban áll.

Ilyen megfontolások alapján arra a következtetésre jutottam, hogy az I. (Moss szerinti) vércsoportba tartozó férfi, ha élettanilag helyesen akar eljárni, csak ugyanabba a csoportba tartozó nővel, egy II. csoportbeli férfi II. vagy I. csoportbeli nővel, egy III. csoportbeli férfi III. vagy I. csoportbeli nővel s egy IV. csoportbeli férfi bármely csoportbeli nővel léphet házasságra. Csak azt az egy megszorítást tartottam szükségesnek, hogy a házasulandók mindegyike ugyanolyan, vagy legalább rokon fajtájú legyen.

Hogy a zsidóság szempontjából mi kivetni való van ezen az elméleten, azt még ma sem értem, mert hiszen, ha az én elveimet követnék, az *valamennyi fajtának javára volna*. S mégis ez az előadásom volt az, melyet a hazai és külföldi zsidó ujságok a felháborodás olyan harsonáival kísértek, mintha Izrael napjai már meg volnának számlálva.

Már előbb hangsúlyoztam, hogy a „zsidó” szót előadásomban ki sem ejtettem, azonban a Pester Lloyd kitérítetlenül ismétli, hogy a házasságnak biochemiai elvek szerint való szabályozásával fölösleges is lett volna a zsidókat emlegetni, mert az én ismeretes elméletem mellett, mely a zsidókkal való vérkeveredés fajrontó hatását hirdeti, az általam ajánlott szabályozás *csakis a zsidók ellen irányulhatott*. „A zsidók emlegetése itt igazán pleonasmus lett volna.”

Mindenki be fogja látni, hogy a Pester Lloyd bölcsekedése csak üres frázis, mert a házasságkötés általam javasolt módja, teljességgel nem érinti a zsidókat. Én egyszerűen azt szeretném megakadályozni, hogy a II. és III. vércsoport egyénei összeházasodjanak, mert ilyen esetekben a szüléskor, vagy még előbb, vagy az anya, vagy a gyermek élete van veszélyeztetve,⁶⁴ vagy pedig szerves bajokkal sújtott gyermekek jönnek a világra. Minthogy pedig a négy vércsoport a zsidóknál is megvan, az említett csapások a látszólag legtisztább vérű zsidók közt is bekövetkezhetnek és ennek a megakadályozása — antiszemitizmus volna?

⁶⁴ Hirsfeld és Zborowsky vizsgálatai kiderítették, hogy a különvérti (heterospecifikus) terhesség életfolyamatának megítélésére a méhlepénynek az antitesteket áteresztő képessége a döntő, de mivel ez a képesség szervezeti (konstitutionális) tulajdonság, sok okunk van, hogy az ellenkező vércsoportú terhességet bizalmatlanul fogadjuk.

Ha ez igaz, akkor *Nietzsche* következő szavai is igazak: „Az, hogy mindenkinek szabad olvasni tanulnia, idővel nemcsak az írást, hanem a gondolkodást is elsilányítja.” (Zarathustra).

X. A zsidókérdés megoldása.

Ha a ház ég, nem érünk rá arról tanácskozni, miként lehetett volna a bajnak elejét venni, de az égés után minden értelmes ember arra fog törekedni, hogy egy újabb katasztrófának elejét vegye. Teljesen hasonlóképpen vagyunk a zsidókérdéssel is, amely ebben a percben talán nem látszik veszedelmesnek, de idült jellegét minden pillanatban elvesztheti és hevesen föllángolhat.

A megoldás nehézsége mindenekelőtt a kérdés *könnyelmű kezelésében* rejlik. Sokaknak már a zsidókérdés említése is fantasztikusnak látszik, holott a vizály már az egész világon hevéssé vált. Mily gyorsan közeledik a veszedelem, azt különösen Angolország példája bizonyítja, ahol, mint az angol történész, *Hilaire Belloc* mondja, még csak rövid idő óta lehetséges a zsidókérdés tárgyalása. Csak néhány év óta lehetséges erről beszélni, holott ez a kérdés éppenséggel nem olyan, amelyet valamely európai nemzet kebelében önkényesen lehetne felvetni, vagy a napirendről levenni, mert ezt a kérdést az egyik nemzetre úgy, mint a másokra a körülmények hatalma erőszakolja rá. A körülmények hatalma, a nemzeti jólétnek szükséglete, a szétzüllesztés kivédése, azok a tényezők, amelyek a zsidókérdést a társadalmakra rákényszerítik, amelyek azonban ezt ma még ellenszenvesen utasítják el s még mindig remélik, hogy a régi semmibebevés álláspontjára térhetnek vissza. Ezt, sajnos, nem fogják megtehetni.

Ezek megfontolásával ideje volna, ha a zsidókérdés semmibebevése megszűnnék s a nemzetek hivatott tényezői rászánnák magukat, hogy a kérdés megoldását megkíséreljék.

A megoldásnak nagyon lényeges nehézsége az, hogy a zsidót egész jelleme arra ösztönzi, hogy a jelent ragadja meg, mely okból semmi érzéke sincs a *jövő feladatai* iránt.

Chamberlain klasszikus műve bölcsen hangsúlyozza azt az igazságot, hogy „amíg a politika mindig arra törekszik, hogy a sűrűlődést aközt, ami van és aközt, ami lesz, csökkentse, gondosan megelőzze, hogy a mai nap a holnapnak nagyobb igényein elárvuljon és elvérezzen, emellett pedig a jövőndő nemzedékek örökségét a mostani nemzedék feleméssze“, e feladatok iránt azonban a zsidóknak semmi érzéke sincs, úgy hogy — ismét *Chamberlain* szavai szerint — „a nemzet még

a nemes zsidót sem használhatja, a nemtelen pedig valósággal élő méreg.⁶⁵

„Ezt minden nemzet saját bőrén tapasztalta, amely a zsidóknak eszményi indítékok sugallatából kaput nyitott, azonban csakhamar észre kellett vennie, mint ostromolta meg a zsidó valamennyi őrbástyáját, amelyeknek ha nem is a romjain, de legalább is hasadékaiban, kitűzte nekünk mindig idegen lényének zászlaját.”⁶⁶

„Ennek következménye az, hogy a zsidó nemzet köztünk való megtelepedése a legkomolyabb probléma jellegét öltötte fel, mert teljesen eltérő kultúrája, hagyománya, fajtája és vallása Európát, Izrael állandó ellenségévé tette.

Minden elfogulatlan embernek be kell látnia, hogy ennek az ellentétnek újabkori rohamos kiélesedése gyakorlati szükséggé teszi a megoldás megkeresését, mert ha a viszály háboríttatlanul tovább tart, akkor váratlanul és hirtelen ama tragédiák egyikéhez fogunk érkezni, amely e sajátyszerű néppel való viszonyunknak évszázados bélyege volt.

A zsidókérdés egyike azoknak, amelyekkel szemben nem lehet meglapulni, mint ahogy azt a zsidók és gazdáik utolsó nemzedéke megkísérelte. Ez oly probléma, amelyet nem lehet megkerülni, mert szemlátomást növekszik. Ezzel szembe kell szállni, még pedig nyíltan és haladéktalanul.”

Belloc eme nézetével teljesen egyetértve a kérdés értelmezését is helytállónak találom, mert szerzőnk az egész zsidókérdést arra a feszültségre vezeti vissza, melyet valamely idegen test okoz a szervezetben.

Hogy ezt a feszültséget mily módon lehetne megszüntetni, arra nézve *Belloc* két lehetőséget jelöl ki, amellyel az óhajtott cél el volna érhető. Az egyik az idegennek kiküszöbölése, a másik az *elkülönítés*, — egy harmadik lehetőség nincs.

Lássuk ezeket egyenként.

A kiküszöbölés megtörténhetik elpusztítás, elűzés és beolvasztás által. Az elpusztítás — mondja *Belloc* joggal — nemcsak erkölcsileg gyalázatos, hanem a gyakorlatban képzelgésnek is bizonyult s emellett, az egyik oldalon a gyűlölet, a másikon pedig a gyalázat borzalmas örökségét hagyta hátra.

A kiűzés csak egy fokkal kevésbbé megvetendő, mint a megsemmisítés s emellett csaknem ugyanolyan fullánkot hagy hátra, nem tekintve, hogy teljes sikerrel sem járhat. Így pl. a zsidók Angolország-

⁶⁵ Rasse und Nation, 6. l.

⁶⁶ H. St. Chamberlain, Grundlagen, 382. l.

ból csaknem négyszáz évig (1290-től—1657-ig) ki voltak űzve s a 17. század közepe táján mégis beengedték őket és a kísérlet összeomlott.

A beolvasztás, a kiközösítés minden formája közt a legenyhébb volna, azonban ez is mindig csütörtököt mondott, mert a valóságban sohasem sikerült s a zsidó mindig érintetlen maradt.

Felszivódás, élettani okokból, csak közel rokon fajták közt lehetséges, azonban a legtöbb európai fajtától idegen zsidók mindig ép bőrrel menekültek ettől. Így pl. Spanyolországban az egyik, Lengyelországban a másik történelmi pillanatban minden lehetősége megvolt a beolvasztásnak, sőt a liberális politika közelmúlt ideje, mely Nyugat-Európában három nemzedéket űlt meg, lett volna erre a legjobb alkalom. Azonban ez a politika teljesen kiélte magát, anélkül, hogy a zsidóban kárt tett volna. *A zsidót felszivatlanul s fájában megerősödve hagyta vissza és a kérdés még égetőbb lett, mint száz évvel ezelőtt volt.*⁶⁷

Minthogy tehát a zsidók beolvasztása sem erőszakkal, sem a vonzalom erejével nem sikerült és mindig lehetetlennek bizonyult, nem marad hátra más megoldás, csak az *elkülönítés*.

Azonban itt is két lehetőséggel kell számolnunk. Az egyik az ellenséges módszer, mely az idegen testet az ő szükségleteire, kívánságaira és igényeire való minden tekintet nélkül félretolja az útból, a másik pedig az, amikor barátságos módon *kölcsönösen és mindkettőnk javára elismerjük egymást*.

Belloc szerint nincs más megoldás. Szerintem sincs. „Azonban, ha a zsidó nép eljut odáig, hogy saját büszkeségét és hazafiságát nyíltan kifejezhesse s ugyanolyan nyíltsággal elismerje azokat az elkerülhetetlen korlátozásokat, amelyeket ez a kifejezés megkíván; ha mi a magunk részéről ennek a tőlünk teljesen elütő népnek, amelynek ugyanolyan joga van a léthez, mint nekünk, jelenlétét nyíltan elismerjük; ha erre irányuló kifogásainkat beszüntetjük; ha a zsidó népről tartózkodás és félelem nélkül beszélünk s annak különállását elismerjük; ha a helyzet realitásait az ezekből logikusan következő és elkerülhetetlen meghatározásokkal együtt mind a két oldalon elismerik: *akkor majd beköszönt a béke s a kérdés meg lesz oldva.*“

„Az eme megoldás ellen emelhető kifogások — *Belloc* szerint — nem becsületesek, vagy legalább nem őszinték. Esetleg tagadják, vagy agyonhallgatják a problémát, vagy pedig a nyilvános érintkezésben barátságos érzéseket színlelnek, amelyeket a magánérintkezés folyamán minden szóval és taglejtéssel meghazudtolnak. Avagy helytelenül értel-

⁶⁷ *Belloc*, *Die Juden*, 1927, 5. l.

mezik a kérdést, amennyiben felekezetinek mondják, holott a valóságban nemzeti. Azonban a legrosszabb eljárás az, ha egyfelől felállítjuk az igazságot, másfelől pedig annak ellenkezőjét is megengedjük, vagyis azt állítjuk, hogy a zsidók idegenek és tőlünk teljesen különbözök, azonban más vonatkozásban úgy teszünk, mintha ez a nagy ellentét nem volna meg. Hogy ezeknek az ellenmondásoknak az összeegyeztetése tökéletes hazugság, azt nem kell bizonyítani.

Ennek ellenében társadalmi igazság, hogy zsidó nemzet van, amely nekünk idegen s ennek okából felingerel bennünket; erkölcsi igazság továbbá, hogy a kiűzés, vagy ennél is rosszabb eszközök hasznavehetetlenek; végül történelmi igazság, hogy ezek a megoldások mindig balul ütöttek ki, úgy hogy ezzel minden előbbi ellenvetés megdőlt.

Fejtegetéseink végső eredményeként annak a szüksége adódik meg, hogy olyan légkört kell teremtenünk, amelyben a zsidókról nyíltan beszélhetünk, ők pedig a maguk részéről egy köztünk élő külön nemzetiség következményeit elismerik, mérlegelik és elfogadják s ha mindezt elértük, akkor ennek szellemében alkotott megfelelő szabályozások sem fognak késni, amelyek nekünk és a zsidóknak meghozzák a békét.⁶⁸

Hogy az általam hirdetett igazságoknak szélesebb alapot teremtsék, neves buvárok, társadalomtudósok, történészek és államférfiak nyilatkozatait gyűjtöttem egybe, azonban a végső szót magamnak, az élet-buvárnak, tartottam fenn.

Az én nézetem szerint a zsidókérdésnek legfőbb oka az az egészségtelen, mert természetellenes, túlgyakorlatias viszony, mely a zsidók és gazdanépeik közt fennáll. Nem lehet kétséges, hogy a zsidók gazdanépeikkel mai nap egy oly életközösségben állnak, mely az *élősködéshez* hajszálnyira hasonló.⁶⁹ Azonban az *élősködés* olyan életközösség, mely az egyik félre nézve okvetlenül káros, sőt veszedelmes, miért is nem kívánatos, azonban még a másik félre nézve is csak pillanatnyilag kedvező, mert a gazda túlságos meggyöngyítése az *élősködőnek* is veszteséget okozza.

Van azonban egy olyan életközösség, amely az összekerült felek mindegyikére hasznos s mely viszony annyira bensővé válhatik, hogy az egyik fél már nem tud a másik nélkül megélni. *Van Beneden* az ilyen életközösségre alkotta a *mutualizmus* műszót. Itt két teljesen ellentétes szervezet lép állandó és benső viszonyosságra s a felek mindegyi-

⁶⁸ *Belloc*, Id. h., 9. 1.

⁶⁹ Éles világításban mutatja be ezt a viszonyt *Arno Schickedanz* mélyrepillantó könyve (*Socialparasitismus im Völkerleben*), amelyben a zsidókat „ösztonszerűen összefűzött élősködő ellenfajtnak“ nevezi (121. l.).

kének érdeke, hogy faji egyéniségét mennél csorbíttatlanabb módon őrizze meg.

Ekként él a remeterák s a házára telepedett tengeri rózsa a legteljesebb összhangban. A tengeri rózsa nem tud messzebbre vándorolni s azért a remeterákkal hurcoltatja magát ide-oda az ő barangolásaiban, miáltal kényelmes módon jut hozzá zsákmányához, melyet fogókarjaival ejt meg. Azonban a tengeri rózsa nem hálátlan asztaltárs, sőt fontos szolgálatokkal van társának segítségére, mert hosszú, a csalánszervek millióival borított fonalaival, melyek a csalán nedvéhez hasonló edző váladékot termelnek, elűzi a rák ellenségeit.

A mutualizmus, vagyis a kölcsönösségi viszony ilyen esetei kézzelfoghatóan bizonyítják, hogy az egyes szervezetek a sohasem szünetelő létért való küzdelemben minden kínálkozó előnyt megragadnak, hogy fennmaradhassanak s ily módon szereznek olyan tulajdonságokat, amelyekről már nem tudnak lemondani.

Ezt a megismerést a mi tárgyunkra alkalmazva úgy hiszem, minden jövőjeért aggódó nemzetnek arra kellene törekednie, hogy a zsidóknak lehetővé váljék gazdanépeikkal együtt ilyen természetes, élettanilag helyes, kölcsönös viszonyt kiépíteni. Azonban ennek lehetősége nem annyira tőlünk, mint inkább tőlük függ, mert e viszony csak úgy lehet helyes, ha a zsidók sohasem feledkeznek meg arról, hogy olyan országban élnek, amelyért nem véreztek, olyan házakban laknak, amelyeket nem építettek s olyan kutakból isznak, amelyeket nem ők ástak meg.

És ha mindennek tudatában, viselkedésüket is ehhez mérik, akkor — *Belloc* jelszavához lelkesedéssel csatlakozva — magam is azt fogom mondani:

Béke veled Izrael!

